

Blatnický

Srpen 2006

Ročník XI

Číslo 33

zpravodaj

Dočtete se – z obsahu čísla:

- ❖ Usnesení z ROB a ZOB
- ❖ Začátky na Antonínku
- ❖ Společenská kronika
- ❖ Ej na hoře Blatnické studánečka
- ❖ Koncert na „Blatnické hoře“
- ❖ Víceúčelové hřiště s umělým povrchem
- ❖ Blatnické muzeum
- ❖ Přehledka dechových hudeb mikroregionu
- ❖ a další články.....

Velkou fanynkou Blatnických fotbalových žáků při zájezdu do Bulharska byla Hanka Hrubálová.

Blatnický kroj

Blatnický kroj

Blatnický kroj

*Vinárna pana Josefa Žitňáka Pod Starými horami
- foto z 26. 5. 1942 (* 4. 4. 1907, † 10. 9. 1970)*

Kdo pozná dívky na fotografiích, necht' poskytne informace na Obecní úřad.

USNESENÍ

ze XXXV. zasedání Rady obce Blatnice pod Sv. Antonínkem (dále jen ROB)
konaného v kanceláři starosty na OÚ dne 23. 6. 2005 v 19.30 hodin

7.1 Rada obce doporučuje ZOŘ ke schválení

7.1.1/4.1/ Odprodej části pozemků parc.č.: 4610/23 a 6396/16
Obec Blatnice pod Sv. Antonínkem hodlá odprodat část pozemků parc.č. 4610/23 a 6396/16 v obci a katastrálním území Blatnice pod Sv. Antonínkem: Připomínky, případně další návrhy přefetejete písemně na OÚ Blatnice pod Sv. Ant. do 14.7.2005. Vyvěšeno 24.6.2005. /5,0,0/

7.1.2/4.2/ Odprodej části pozemků parc. č. 4606/4,
4610/44 a 1383/38

Obec Blatnice pod Sv. Antonínkem hodlá odprodat část pozemků parc.č. 4606/4, 4610/44 a 1383/38 v obci a katastrálním území Blatnice pod Sv. Antonínkem: Připomínky, případně další návrhy přefetejete písemně na OÚ Blatnice pod Sv. Ant. do 14.7.2005. Vyvěšeno 24.6.2005. /5,0,0/

7.1.3/4.3/ Odprodej části pozemků parc.č. 6426

Obec Blatnice pod Sv. Antonínkem hodlá odprodat část pozemků parc.č. 6426 v obci a katastrálním území Blatnice pod Sv. Antonínkem: Připomínky, případně další návrhy přefetejete písemně na OÚ Blatnice pod Sv. Ant. do 14.7.2005. Vyvěšeno 24.6.2005. /5,0,0/

7.1.4/4.4/ Odprodej pozemků parc. č. 6543

František Bachan, bytem Adamov, Kamenického 318/9 a Jiřina Bacharová, bytem Praha 6 – Strahovce, Nový Lesík 996/13 nabízejí k odprodeji pozemek parc.č. 6543 o výměře 121 m² v k.ú. Blatnice pod Sv. Ant. před RD č.p. 679 a 680.

ROB doporučuje ZOŘ odšup za cenu 30,- Kč/m².

V zájmu k tomu, že sousední parcely č. 6544, 6542 (mat.), 6541, 6546, 6539 a 6482 jsou v držení současných osob navrhuje, aby majitelům byl navržen odšup za stejnou cenu jako u parc.č. 6543. /5,0,0/

7.2 Rada obce schvaluje

7.2.1/5.1/ Odnožba řečiště ZS za k. ú. II čtvrtletí 2005

ROB schvaluje čtvrtletní odnožby řečiště ZS za I. a II. čtvrtletí roku 2005 /10.000,- Kč/. /5,0,0/

7.3 Rada obce bere na vědomí

7.3.1/m/ Větrná deklaráce

Firmy KV VENTIL s.r.o. a Vít Morava, s.r.o. předložily návrh na výstavbu větrných elektráren (asi 2 kusy o výkonu celkem 4 MW) v lokalitě Střeččův kápec. ROB doporučuje další jednání s firmami za předpokladu předložení materiálů o vhodnosti lokality na výstavbu větrných elektráren a souhlasné stanovisko odboru životního prostředí ve Veselí nad Moravou i jejich výstavbu.

USNESENÍ

ze XXXVI. zasedání Rady obce Blatnice pod Sv. Antonínkem (dále jen ROB)
konaného v kanceláři starosty na OÚ dne 11. 7. 2005 v 17 00 hodin

6.1 Rada obce doporučuje ZOŘ ke schválení

6.1.1/3.1/ Vyjádření ke stavbě RD

Marešková Valentínová, bytem Náměstí Míru 637, 699 III Veselí nad Moravou žádá o vyjádření k podmínkám stavby rodinného domu na pozemcích parc.č. 542/1, 541, 540 (Láčky) včetně možnosti napojení na kanalizaci, vodovod a el. energii. ROB doporučuje ZOŘ ke schválení výstavby RD. /5,0,0/

6.2 Rada obce schvaluje

6.2.1/4.1/ Úhrada za použití ČOV

ROB stanovuje výši úhrady za použití ČOV pro motorist Rybníček (majitel pan Dušan Sovík) na částku 1 000,- Kč/rok. Tato částka je splatna k 31.10. každého roku počínaje rokem 2005 včetně. /5,0,0/

6.2 Rada obce bere na vědomí

6.3.1/4.2/ Oplození kvaspálitě

Pan Dušan Sovík uvede do provozního stavu oplození kvaspálitě, které poslal z důvodu opravy motorist Rybníček. Komitová pro vede starosta dne 1.8.2005.

6.3.2/4.3/ Parkoviště

Pro motorist Rybníček budou vytvořena parkovací místa na pravé straně parkoviště (umísteno k benzínové pumpě).

6.3.3/4.4/ Elektrická energie - ČOV

Pronajimateli kvaspálitě pan MVTDr. Gabriela Petratorová bude pan Dušan Sovík majitel motoristy Rybníček poskytovat náhradu za elektrickou energii ve výši 3 000,- Kč/rok.

USNESENÍ

ze XXXVII. zasedání Rady obce Blatnice pod Sv. Antonínkem (dále jen ROB)
konaného v kanceláři starosty na OÚ dne 22. 8. 2005 v 18 00 hodin

6.1 Rada obce schvaluje

6.1.1/5.1/ BOMIS, s.r.o. - nájem nebytových prostor

ROB schvaluje dodatek č.2 ke smlouvě o nájmu nebytových prostor ze dne 14.4.2004 mezi obcí Blatnice pod Sv. Ant. a firmou BOMIS, s.r.o., Blatnice pod Sv. Ant., areál VOÚ Blatnice 835

Smlouva se mění o bodu III. Takto:

„Účinná nebytových prostor se smlouvá na dobu od 1.4.2005 do 17.8.2005. /5,0,0/

6.1.2/5.2/ Petr Pavlíček - nájem nebytových prostor

ROB schvaluje smlouvu o nájmu z nebytových prostor mezi Obcí Blatnice pod Sv. Ant., zastupovanou starostou obce panem Josefem Vavříkem, nar. 5.11.1955, dále jako pronajimatel, IČO 08294769, účet a KČ, a.s. 27-7181140257/0100

a

panem Petrem Pavlíčkem, Ujezdec 116, 607 41, Medlovce, IČO 42343992, dále jako nájemce.

Pronajimatel pronajímá nájemci nebytové prostory v budově bývalého obecního úřadu čp. 198 v Blatnici pod Sv. Ant. – místnost v I.patře, které budou sloužit pro podnikatelské účely.

Užívání nebytových prostor se schvaluje na dobu určitou od 1.9.2005 do 31.12.2005 s každoročním automatickým obnovováním nájemní smlouvy, ve smyslu §676, odst. 2 OZ.

Výše úhrady nájemného se stanovuje takto:

– za plochu – 24 m² – sazbou 200,- Kč/m². /3,0,0/

6.2 Rada obce bere na vědomí

6.2.1/4/ Turnaj obecních zastupitelstev v malé kopané

Dne 17.9.2005 se uskutečnil VII. Ročník turnaje obecních zastupitelstev v malé kopané ve sportovním Zúčastňo se možno čtrnácti mužů a žen. Organizací byla pověřena Závěrečná Komise ROH beer na vědomí.

USNESENÍ

ze XXXVIII. zasedání Rady obce Blatnice pod Sv. Antonínkem (dále jen ROB) konaného v kanceláři starosty na OÚ dne 6. 9. 2005 v 18.00 hodin

6.1 Rada obce schvaluje

6.1.1/4.1/ Ilika Hrdinová – nájem nebytových prostor

ROB schvaluje smlouvy o nájmu a nebytových prostor mezi Obcí Blatnice pod Sv. Ant., zastoupenou starostou obce panem Janemem Vavříkem, nar. 5.11.1955, dále jako pronajímatelem IČO 00284799, účet u KB a.s. 27-71811402570100

a paní Ilikou Hrdinovou, lipov. 70, 696, 72 Lipov, IČO 75727757, dále jako nájemce.

Pronajímatelem proměnila nájemní nebytové prostory v budově obecního úřadu čp. 28 v Blatnici pod Sv. Ant. – místnost v 1 patře, č. dveří 32, která bude sloužit pro podnikatelské účely - kancelář.

Užívání nebytových prostor se sjednává na dobu určitou od 1.9.2005 do 31.12.2005 s každoročním automatickým obnovováním nájemní smlouvy, ve smyslu §676, odst. 2 OZ.

Výše úhrady nájemného se stanovuje takto:

– za plochu – 8,7 m² – sazbou 300,- Kč/m²/rok.

Záměr této pronajímatelů uzavřít, byl vyvěšen na úřední desce obecního úřadu v době od 10. 8. 2005 do 25. 8. 2005. /4,0,0/

6.1.2/4.2/ Miroslav Mlék – ukončení nájmu nebytových prostor

ROB na svém jednání dne 21. 4. 2005 rozhodla ve věci nájemnímu za fotoatelier v budově čp. 196, aby nájemce Miroslav Mlék, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 96 kapitul dlužní částku ve výši 3.600,- Kč/rok a nájem ukončil nebo v nájmu pokračoval. S tímto rozhodnutím

pan Miroslav Mlék nesouhlasí a dokládá, že dluh reklamníce minulosti, budovy a materiálů investoval částku 20 000,- Kč.

Na základě těchto dokladů ROB rozhodla vymáhat dlužní částky a souhlasí s ukončením nájemnímu ve věci k 20.2.2005. /4,0,0/

6.2 Rada obce doporučuje ZOBE ke schválení

6.2.1/5.1. ITALAT CZ s.r.o. – odprodej pozemků

ITALAT CZ s.r.o., Blatnice pod Sv. Ant. 590 žádá o odprodej pozemků parc. č. 5586(a,b,c,d) o celkové výměře 267m² a parc. č. 5586/5 o celkové výměře 378 m². Vyvěšeno 6. 9. 2005.

ROB doporučuje ZOBE odprodej parc.č. 5586(a,b,c,d) o celkové výměře 267m² za cenu 73,- Kč/m² a smluvní doby pronájem parc.č. 5586/5. Náklady spojené se zaměřením, vyhotovením územní smlouvy a vkladem do KN hraje ITALAT CZ s.r.o. /4,0,0/

6.2.2/5.2/ Antonín a Anna Hrušková – odprodej části pozemků

Antonín a Anna Hrušková, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 465 žádá o odprodej:

části pozemků parc.č. 4610/25, 6396/11 o výměře cca 128m² (výměra bude určena po geod. zaměření). Vyvěšeno 6.9.2005.

ROB doporučuje ZOBE odprodej části parc.č. 4610/25, 6396/11 o výměře cca 120 m² za cenu 30,- Kč/m². Náklady spojené se zaměřením, vyhotovením kapitul smlouvy a vkladem do KN hraje manželé Hrušková, /4,0,0/

USNESENÍ

z XXIV. zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem (dále jen ZOB) konaného v obřadní síni obecního úřadu dne 22. 11. 2005 v 19.30 hodin

17.1 Zastupitelstvo obce schvaluje:

17.1.1/4/ Celkové náklady na likvidaci odpadu v roce 2004

K výpočtu podkládá pro stanovení výše poplatku na rok 2006 se bere stav za poslední uzavřený kalendářní rok, tzn. 2004.

Celkové náklady na likvidaci odpadu za rok 2004 755 267,- Kč	
z toho:	
– separovaný odpad	37 589,- Kč
– nebezpečný odpad	46 969,- Kč
– zbytkový komunální odpad	670 609,- Kč
Stav obyvatel k 31.12.2004 – 2.114 osob	
670.609 : 2114 = 317,- Kč/osoba	

K výpočtu podkládá pro stanovení výše poplatku na rok 2006 se bere stav za poslední uzavřený kalendářní rok, tzn. 2004.

K dlužnímu dluh čini poplatek za poplatníka 250+60 = 310,- Kč.

ZOB schvaluje slevy čini částky o 20,- Kč na poplatníka, tzn. 250+60 = 330,- Kč. /13,0,0/

K výpočtu podkládá pro stanovení výše poplatku na rok 2006 se bere stav za poslední uzavřený kalendářní rok, tzn. 2004.

K dlužnímu dluh čini poplatek za poplatníka 250+60 = 310,- Kč.

ZOB schvaluje slevy čini částky o 20,- Kč na poplatníka, tzn. 250+60 = 330,- Kč.

/13,0,0/

17.1.2/8/ Žádost o umístění reklamy

Pan Dušan Šovčík, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 740 žádá o poskytnutí umístění světelné reklamy u motoristů bytemců na parc.č. 4608/1 před parkovištěm od Blatnice pod Sv. Ant. po pravé straně a 30 m za parkovištěm na levé straně na parc. č. 4610/29 s tím, že by se od každé upředil na stěnu velké propusti pod komunikací. Jedná se o reklamu o šířce 30 cm a výšce 3 m s napájením Rybníček.

ROB doporučuje ZOBE ke schválení za podmínek schválení orgány státní správy. /3,0,0/

17.1.3/11/ Vytavba nájemních bytů pro příjmově vymezené osoby

ZOB souhlasí s vytavbou dvanácti nájemních bytů pro příjmově vymezené osoby na budově čp. 1 a julej v areálu Základní školy.

17.1.4/13/ Žádost o připojení RD na obecní kanalizaci

Pan Antonín Hanák, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 336, žádá o připo-

jeni RD č.p.837 na humanizační účel obce.

ZOB schvaluje za předpokladu předložení schválené PD a stavebního poručení. /11.0.0/

17.1.5/15/ Žádost o vybudování přístřešku

Pan Hách Pham Van, bytem Dlouhá 295, 687 24 Uherský Ostroh žádá o povolení výstavby rozšířitelného přístřešku u RD č.p. 417. Dům slouží jako prodejna textilie, obuví a oblečení.

17.2 Zastupitelstvo obce neschvaluje:

17.2.1/9/ Návrh smlouvy o smlouvě budoucí – větrné elektrárny

Pan Vladimír Šimůnek, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 351 předložil návrh smlouvy o smlouvě budoucí na vybudování, udržování a provoz větrných elektráren v lokalitě Štětčkův kopeček (pau.č. 3675/3,12.75). BOB má k výše uvedenému smlouvě tyto připomínky:

- smlouva nesplňuje ve smlouvě identifikační údaje podnikatelského subjektu.

- ve smlouvě není uveden způsob placení nájmu v případě nemovitosti.

- způsob odstranění pozemní částí stavby (dekonstrukce) základů.

- dodávatel technologie (strategický partner).

Z těchto důvodů BOB za tímto ZOB nedoporučuje ke schválení.

17.2.2/10/ Žádost o změnu průběhu katastrální hranice

Obec Blatnička požádala zastupitelstvo obce Blatnice pod Sv. Ant. o schválení návrhu na změnu průběhu katastrální hranice mezi územím Blatnička – Blatnice pod Sv. Ant.

Jedná se o výměru 11.632 m² vodní plochy a výměru 471 m² pod vodní nádrží – celkem tedy o plochu ve výměře 12.103 m², která je vedena v k.ú. Blatnice pod Sv. Ant.

Vzhledem k tomu, že obec Blatnice pod Sv. Ant. v uvedené části k.ú. vlastní pouze část pozemků a dle bytelnosti je ve vlastnictví fyzických a právnických osob nemůže za tyto subjekty rozhodnout o přechodu státní.

Z těchto důvodů BOB nedoporučuje ZOB ke schválení. /5.0.0/

17.3 Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

17.3.1/3/ Návrh rozpočtu obce na rok 2006

Starosta obce předložil k připomínkování návrh rozpočtu obce na rok 2006. Podněty a připomínky zastupitelů a občanů je smírnou předložil posuzovací formou do 15.12.2005.

17.3.2/6/ Žádost o příspěvek na rok 2006

- Běh Terryho Foxe – požadavek 1.500,- Kč – ZOB schvaluje.

- Brána 2004 – požadavek 3.000,- Kč – ZOB schvaluje.

- Občanské sdružení SARKANDER – ZOB schvaluje 9.000,- Kč.

- Klub důchodců – ZOB schvaluje 8.000,- Kč.

- Volebníkový náhlí želek při ZS – ZOB schvaluje 20.000,- Kč.

- Svaz tělesně postižených – ZOB schvaluje 6.000,- Kč.

- TJ Rytmik – požadavek 7.000,- Kč – ZOB schvaluje.

- Mužský pěvecký sbor – požadavek 9.000,- Kč – ZOB schvaluje 9.000,- Kč.

- Dětský hudební soubor při ZS – ZOB schvaluje 19.000,- Kč.

- Svaz neslyšících a nedoslýchavých ČR – požadavek 1.000,- Kč – ZOB schvaluje.

- TJ Družstevník – ZOB schvaluje 67.000,- Kč.

- Charita – pečovatelská služba – ZOB schvaluje 9.000,- Kč.

- Zdráslava – pečovatelská služba – ZOB schvaluje 15.000,- Kč.

- Vux blatnicensis – amilovaný pív sbor – ZOB schvaluje 2.000,- Kč.

ZOB bere na vědomí - bude upřesněno dne 16.12.2005

17.3.3/7.1/ Žádost o schválení přístupové cesty

Pani Marie Nováková, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 709 žádá o schválení přístupové cesty nájemníkům bytovky č.709 k sadračkám vedle bytového domu č.709 v úlevě 2m podél oplotení školní zahrady.

17.3.4/7.2/ Žádost o přičlenění obecního pozemku, pokácení stromu a povolení pozemku

Pani Vladislava Vyskočilová, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 709, žádá písemně smlouvu přičlenění pozemků nad byt. domem č.709, dále žádá o pokácení stromů na tomto pozemku a povolení menšího pozemku na tomto pozemku.

Po prošetření bodu 7.1 a 7.2 navrhuje BOB schválit odproje pozemků nad byt. domem č.709 nájemníkům tohoto domu. /3.0.0/

17.3.5/12/ Příkaz starosty č.1/2005

Do 31.12.2005 je nutno provést fyzickou inventuru dle příkazu starosty č.1/2005 pro provedení inventarizace majetku obce Blatnice pod Svatým Antonínkem. ZOB bere na vědomí.

17.3.6/14/ Žádost o přidělení obecního bytu

Manželé Brodovířovi, Na Láne 697, 696 74 Velká vada Vetičková žádají o přidělení obecního bytu v obci Blatnice pod Sv. Ant.

BOB bere žádost na vědomí.

18. Kamání ZOB

Termínasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem – obřadní síň obecního úřadu dne 16.12.2005 v 18.00 hodin.

USNESENÍ

z XXV. zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem (dále jen ZOB) konaného v obřadní síni obecního úřadu dne 16. 12. 2005 v 18.00 hodin

9.1 Zastupitelstvo obce schvaluje:

9.1.1/4/ Žádosti o příspěvek na rok 2006

- Běh Terryho Foxe – požadavek 1.500,- Kč, schváleno 1.500,- Kč.

- Brána 2004 – požadavek 3.000,- Kč, schváleno 3.000,- Kč.

- Občanské sdružení SARKANDER – požadavek 10.000,- Kč, schváleno 10.000,- Kč.

- Klub důchodců – požadavek 10.000,- Kč, schváleno 8.000,- Kč.

- Volebníkový náhlí želek při ZS – požadavek 20.000,- Kč, schváleno 20.000,- Kč.

- Svaz tělesně postižených – požadavek 6.000,- Kč, schváleno 6.000,- Kč.

- TJ Rytmik – požadavek 7.000,- Kč, schváleno 7.000,- Kč.

- Mužský pěvecký sbor – požadavek 12.000,- Kč, schváleno 9.000,- Kč.

- Dětský hudební soubor při ZS – požadavek 19.000,- Kč, schváleno 19.000,- Kč.

- Svaz neslyšících a nedoslýchavých ČR – požadavek 1.000,- Kč, schváleno 1.000,- Kč.

- TJ Družstevník – požadavek 67.000,- Kč, schváleno 67.000,- Kč.

- Charita – pečovatelská služba – požadavek 10.000,- Kč, schváleno 10.000,- Kč.

- Zdráslava – pečovatelská služba – požadavek 15.000,- Kč, schváleno 15.000,- Kč.

- Vux blatnicensis – amilovaný pív sbor – požadavek 2.000,- Kč, schváleno 2.000,- Kč.

- Svaz zahrádkářů – požadavek 2.000,- Kč, schváleno 2.000,- Kč.

- Mýslivská sdružení Buhál – požadavek 10.000,- Kč, schváleno 10.000,- Kč.

/11.0.0/

9.1.2/5/ Rozpočet obce na rok 2006

ZOB schvaluje rozpočet obce Blatnice pod Sv. Ann. na rok 2006 v celkových příjmech a výdajích ve výši 20.192.200,- Kč. Závažný-

mi ukazatelé jsou ve výdajové části rozpočtu paragrafy, u investic jsou závažnými ukazateli paragrafy a položky - viz dle přílohy ke rozpočtu. Návrh rozpočtu obce na rok 2006 byl vyvěšen dne 23.11.2005.

PŘÍJMY				
par.č	položka	text	Kč	Kč
	1111	Daň z příjmu fyzických osob - závislá činnost		2700000
	1112	Daň z příjmu fyzických osob - OSVC		1600000
	1113	Daň z příjmu fyzických osob - kap. vnosy		190000
	1121	Daň z příjmu právnických osob		2800000
	1122	Daň z příjmu právnických osob		0
	1211	Daň z přidané hodnoty		4200000
	1511	Daň z nemovitosti		900000
	1332	Poplatek za znečištění ovzduší		0
	1334	Odvod za odnětí ZPE		0
	1337	Poplatek za likvidaci komunálního odpadu		600000
	1341	Poplatek ze psů		22000
	1343	Poplatek za užívání veřejného prostranství		20000
	1344	Poplatek ze vstupného		0
	1347	Poplatek za VHP - místní		60000
	1351	Příjem z odvozu sýtěžku VHP		50000
	1361	Správní poplatky		115000
	4112	Neinvestiční dotace		577700
	4116	Neinvestiční dotace - úřad práce		60000
	4121	Dotace na školství - obce		371500
	4122	Neinvestiční přijaté dotace od kraje		0
	4134	Převody z rozp. Účtů		60000
	4221	Investiční příspěvek od obcí		228000
1011	2131	Příjmy z pronájmu pozemků		110000
1031	2111	Příjmy z lesního hospodářství		20000
2340	2111	Příjmy z vodního hospodářství		1400000
3113	2111	Příjmy z provozu školního autobusu		230000
3314		Činnost knihovnická		0
3319	2139	Ostatní záležitosti kultury		30000
3341	2111	Koňhosová hlášení		15000
3412	2111	Příjem z obytných a koupaliště		100000
3612	2132	Bytové hospodářství		300000
3613	2132	Nebytové hospodářství		470000
3632	2132	Pohřebnictví - nájem		1000
3639	2111	Komunální služby a územní rozvoj		362800
3722	2111	Sběr a svoz ostatního odpadu		60000
4317	2132	Nájem z bytů DPS		872000
4317	2111	Ostatní příjmy z DPS		106000
6171	2111	Činnost místní správy		15000
6171	2210	Příjmy z pokerů		3000
6171	3111	z prodeje pozemků		10000
6310		Obecné příjmy		0
	2141	úroky		20000
	2142	přijaté podíly, dividendy, ze zisku		0
	8115	zůstatek účtu k 31.12.2005		1500000
Celkem				20193 000

ZOB uplňuje všechny podmínky a účelům obce k vypracování účetního provedení podrobného rozpočtového spatření č.4 - účelům úřadu.

nání rozpočtu obce na rok 2005 /11.0.0/

9.1.3/7.1/ Žádost o příspěvek na počítačovou učebnu

Rodičtví Základní školy Blatnice pod Sv. Ann. žádá obec o příspě-

VÝDAJE

par.č	podtřída	veš	Kč	Kč
1031		Lesy		15000
2212		Komunikace		300000
2212	6121	Pořádkování komunikací Kamenice		100000
2219	6121	Záležitosti provozních komunikací - chodníky		1200000
2310		Výděl hospodářství		1200000
2321		Odvážení a čištění odpadních vod		1000000
2329		ČOV		75000
3113		Neinvestiční příspěvek ZŠ		1550000
3113		Provoz školního autobusu		430000
3113		Platba leasingu školního autobusu		683000
3312	5229	Příspěvek - Brána 2006		3000
3312	5229	Příspěvek - mužský pěvecký sbor		9000
3312	5229	Příspěvek - voz hláničenská		2000
3314		Činnost knihovnická		170000
3319		Činnost komise pro občanské záležitosti		15000
		Kulturní činnost v obci		120000
		Provoz kulturního domu		65000
3321	6122	Zachování a obnova kulturních památek		50000
3330	5229	Příspěvek - sdružení Sárkander		10000
3412	6121	Víceúčelové sportovní hřiště		500000
3412		Ufytování a koupaliště		120000
3419	5229	Příspěvek - oddíl taček vyletů		20000
	5229	Příspěvek - oddíl Rytmiik		7000
	5229	Příspěvek - běh Terryho Fone		1500
	5229	Příspěvek TJ Družstevník		87000
3612		Bytové hospodářství		10000
3612	6121	Stavba bytů ZŠ		80000
3631		Věřejné osvětlení		400000
3632		Polníhospodářství		5000
3639		Komunální služby a územní rozvoj		2400000
3639		Oprava budovy Swanarna		50000
3639		Platba leasingu LOCUST 752		235000
3721		Nebezpečný odpad		90000
3722		Sběr a voz komunálního odpadu		800000
3735		Péče o vzhled obce a jejího		250000
3745	5229	Příspěvek voz zahradkářů		2000
4314	5229	Příspěvek - Charita		10000
4314	5229	Příspěvek - Zábřava		15000
4317		Provoz DPS s víceúčelové sportovní hřiště		133000
4318	5229	Příspěvek - Klub důchodců		8000
4319	5229	Příspěvek - Svaz rodičů ČR		1000
4319	5229	Příspěvek - svaz invalidů		6000
5512		Polární ochrana		50000
6112		Zastupitelství obce		960000
6171		Činnost místní správy		2400000
6171	6121	Středba budovy OC		134000
6171	5229	Rezerva pro příspěvky		4000
6171		Vratka sdružených prostředků ČS		15000
6310		Výdaje z finančních operací		0
	5141	úroky SFZP Praha		15000
	5141	úroky z úvěrů na DPS		579500
6330		Převody vlastním fondům		80000
	8124	Splátky úvěrů		2015500
Celkem				20193 000

tek na výměnu zastaralých PC v počítačové učebně a pořízení kopirovacího stroje do MŠ ve výši 160 000,- Kč, ZOB souhlasí /11,00/

9.1.4/7.2/ Žádost o uvolnění financí na počítačovou učebnu z fondu

Ředitelství Základní školy Blatnice pod Sv. Ant. žádá ZOB o povolení uvolnění finanční částky z fondu školy na výměnu zastaralých PC v počítačové učebně a pořízení kopirovacího stroje do MŠ v hodnotě 172 000,50 – Kč. /11,00/

9.2 Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

9.2.1/6./ Větrné elektrárny

Na žádost pana Vladimíra Šmejška, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 581 byla znovu projednána možnost vybudování, udržování a provozu větrných elektráren v lokalitě Stečkův kopeček (parc.č. 3675/3,12,75). Byla provedena prohlídka lokality v obci Cerová /SRÚ, kde jsou instalovány čtyři elektrárny o výkonu 650 kW ve vzdálenosti cca 300 m od obce.

Pan Vladimír Šmejšek byl vyzván k předložení alternativního pohledu na krajinu se zastavovanými větrnými elektrárnami.

Tato dokumentace bude předložena na zasedání ZOB dne 19.1.2006 a na jejím základě ZOB rozhodne.

10. Konání ZOB

Termín zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínem

USNESENÍ

z XXVI. zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem (dále jen ZOB) konaného v obřadní síni obecního úřadu dne 19. 1. 2006 v 18.00 hodin

16.1 Zastupitelstvo obce schvaluje:

16.1.1/4./ Inventarizace majetku obce a ZS

ZOB schvaluje inventarizaci majetku obce a ZS k 31.12.2005 /12,00/

16.1.2/5./ Aktualizace odpisového plánu ZS

Z důvodu zákopzení investičního majetku (dataprojektory, kopirovací stroj MINOLTA) žádá ZS Blatnice pod Sv. Ant. o úpravu odpisového plánu a o úpravu investičních dotací s platností od 1.1.2006. Přifazovací cena 103.807,- Kč. Měsíční nápsa – 2.807,- Kč. Doba odpisů 36 měsíců. /12,00/

16.1.3/6./ Větrné elektrárny

Na žádost pana Vladimíra Šmejška, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 581 byla znovu projednána možnost vybudování, udržování a provozu větrných elektráren v lokalitě Stečkův kopeček (parc.č. 3675/3,12,75). Byla provedena prohlídka lokality v obci Cerová /SRÚ, kde jsou instalovány čtyři elektrárny o výkonu 650 kW ve vzdálenosti cca 300 m od obce. Pan Vladimír Šmejšek byl vyzván k předložení alternativního pohledu na krajinu se zastavovanými větrnými elektrárnami, kterou dnešního dne předložil. ZOB souhlasí s uzavřením smlouvy o smlouvě budoucí mezi Obcí Blatnice pod Sv. Ant. a panem Vladimírem Šmejškem, bytem Blatnice pod Sv. Ant. čp. 551, /9,0,3/

16.1.4/7./ Změna ÚP Hluk č.12,13

ROB nemá připomínky ke změně územního plánu města Hluku č. 12,13 a doporučuje ZOB ke schválení. /12,0,0/

16.1.5/10./ Prodej pozemku p.č. 502/5

Obec Blatnice pod Svatým Antonínkem hodlá prodat pozemek parc.č. 502/5 v obci a katastrálním území Blatnice pod Svatým Antonínkem. Připomínky, případně další návrhy přeložte písemně na OÚ Blatnice pod Sv. Ant. do 19.1.2006. Vyvěšeno 2.1.2006.

Anna a Jana Těhalovi, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 222 žádají o odkoupení cca 11m² obecního pozemku /parc.č.2188/11/ na výstavbu hospodářského objektu. Cena 70,- Kč/m². Náklady spojené s prodejem hradi kapající. Schváleno ZOB dne 16.11.2004.

Kapni smlouva bude vyhotovena po realizaci stavby a zaměření skutečného stavu objektu.

Na základě geometrického plánu zhotoveného panem Janem Bacharem, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 419 dne 1.12.2005 se jedná o výměru 14 m² s parc.č. 2188/11. ROB doporučuje ZOB poníchat cenu 70,- Kč/m² + náklady spojené s prodejem. /12,0,0/

16.1.6/11./ Žádost o výměnuoken

Nájemníci bytového domu čp. 709 žádají o výměnuoken v bytech č. 1, 2, 3, 4 z důvodu netěsnosti kováníoken je vytykáné,oken při manipulaci vypadávají a paní. Některá se při větru samovolně střevrají. ROB odkoupeníje ZOB ke schválení (IN č. 290 000,- Kč). Pro informaci – výše nájemného – Vyskočilova VI. /A/ – 1,275,- Kč 168 m², Mgr. Novák K./B/ – 1,280,- Kč 180 m², MUDr. Šnajpek VI. /2/ – 1,285,- Kč 180 m², Mgr. Hořáková M./C/ – 1,225,- Kč 180 m², ZOB rozhodla, že bude provedena úprava návaňovýchoken. K posouzení bude přizván odborník. /12,0,0/

16.1.7/13./ Odkoupení pozemku p.č. 4279/18

Obec Blatnice pod Sv. Ant. má zájem o odkoupení pozemku p.č. 4279/18 o výměře 1152 m² v trati Floriánky v osídlení paní Heleny Petraturové, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 454. Navrhovaná cena 25,- Kč/m², celkem 28.800,- Kč. Náklady spojené s prodejem hradi kapující. /12,0,0/

16.2 Zastupitelstvo obce neschvaluje:

16.2.1/8./ Žádost o přidělení čísla popisného

Pan František Sovák, bytem Blatnice pod Svatým Antonínkem 740 žádá o přidělení čísla popisného 287 na budovu objektu č. 176 v k.ú. Blatnice pod Sv. Ant. dle čp/če na parcele č. 3, st. 375. Na základě zápisu o obcích č. 126/2000 Sb., 811, odst.1-3 v platném znění jsou budovy v obci určeny k bydlení usměrňovány číselným popisem a ostatní budovy (např. vinice, sklepy), které nejsou určeny k bydlení číselny evidovány. Z tohoto důvodu ZOB neschvaluje a přidělením čísla popisného stavbě na parcele č. st. 375, 30,12,0/

16.3 Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

16.3.1/9./ Žádost o přidělení obecního bytu

Paní Vyskočilová Lenka, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 473, žádá o přidělení obecního bytu do pronájmu. ZOB bere na vědomí.

16.3.2/12./ Žádost o umístění v DPS

Paní Anička Těhalová, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 207, žádá o umístění v Domě s pečovatelskou službou z důvodu zhoršení zdravotního stavu. ZOB bere na vědomí.

16.3.3/14./ Kronika obce

V kanceláři starosty na obecním úřadě je k nahlédnutí a připomínkování terostopis zápisu do obecní kroniky za rok 2005. ZOB bere na vědomí.

17. Konání ZOB

Termín zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem – obřadní síň obecního úřadu dne 30.3.2006 v 19.00 hodin.

USNESENÍ

z XXVII. zasedání Zastupitelstva obce Blatnice pod Svatým Antonínkem (dále jen ZOB) konaného v obřadní síni obecního úřadu dne 30. 3. 2006 v 19.00 hodin

17.1.Zastupitelstvo obce schvaluje:

17.1.1/4./ Zpráva o hospodaření obce za rok 2005

ZOB schvaluje „Zpráva o hospodaření Obce Blatnice pod Sv. Ant. za rok 2005“. /13,0/0/

17.1.2/5./ Výroční zpráva o hospodaření školy za rok 2005

ZOB schvaluje „Výroční zpráva o hospodaření školy za rok 2005“. /13,0/0/

17.1.3/6.1/ Odkup pozemků parc. č. 4617/20, 4617/22, 4679

Obec Blatnice pod Svatým Antonínkem hodlá odkoupit pozemky parc.č. 4617/20 o výměře 192 m² a parc.č. 4679 o výměře 27 m² majitel Hruška Josef, Blatnice pod Sv. Ant. 32 a parc.č. 4617/22 o výměře 36 m² majitel Zavadilová Jana, Na hroměch I/4903, 760 05 Zlín 5 v obci a katastrálním území Blatnice pod Svatým Antonínkem (Novosady). ZOB navrhuje cenu odkupu 50. Kč/m². /13,0/0/

ROB obce Blatnice pod Svatým Antonínkem pověřila paní M. Kuzovjankovou identifikací majitelů pozemků parc. čísla 4617/19, 4671, 4617/21, 4669 v obci a katastrálním území Blatnice pod Svatým Antonínkem (Novosady) v centrální evidenci obyvatel - Praha. Termín 10/2006.

17.1.4/6.2/ Žádost o odkup pozemku

Paní Marie Hanáčková, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 307 nabízí obci ke koupi pozemku čísla 2606 o výměře 60 m². Jedná se o obyčej pozemky v trati široký před RD čp. 616 a silnici I/54, která byla vykopána při staré silnici I/54. ZOB navrhuje kupní cenu 13. Kč/m². Paní Marie Hanáčková o koupi zemní souhlasí. ZOB schvaluje. Náklady spojené s odkupem hraje kupující. /13,0/0/

17.1.5/7.1/ Žádost o umístění reklamy

Antonín Kubica, bytem 690-63 Kozojedky 78, žádá o umístění reklamního panelu rozměru 120 x 80 cm /tl. 0,96 m²/ na sloup veřejného osvětlení.

Firma Koch, Kozojedky 85, 690-63 Kozojedky, žádá o umístění reklamního panelu rozměru 60 x 90 cm /tl. 0,54 m²/ na sloup veřejného osvětlení. ZOB schvaluje. /13,0/0/

17.1.6/7.2/ Vyháčka obce č. 7/2003

Vyháčka č.7/2003 - O místních poplatcích za užívání veřejného prostranství, článek 5 - osoba poplatku, odst. 1d, za umístění reklamy v obci, truhlě, pasivní poplatek za 1 rok - plocha výměra do 1m² - 300,- Kč/rok. Pokud je reklama jednoho majitele jednostranná nebo zbilustrovaná platí poplatek 300,- Kč/rok. Pokud jsou reklamy oboustranné, ale dva majitelé platí každý poplatek 150,- Kč/rok. /13,0/0/

17.1.7/8.4/ Žádost o rekonstrukci kuchyňského koutu v bytě 709/1

MUDr. Štěpán Vladimír žádá o provedení rekonstrukce kuchyňského koutu v bytě 709/1. Rekonstrukce bude provedena na náklady nájemníka. ZOB souhlasí. /13,0/0/

17.1.8/9./ Lzečítí psů - zvolování ul. poplatku

Mýslivecké sdružení žádá o zvolování poplatku z lzečítých psů za rok 2006.kief) jsou v držení Mělníka Glorii.

- Soudil František, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 824.

- Trhál Antonín, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 212.

- Trhál Pavel, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 576.

- Kůdela Ladislav, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 131.

- Sekanina Lubomír, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 829.

ZOB schvaluje. /13,0/0/

17.1.9/10.1/ Občanské sdružení tělesně postižených

Občanské sdružení zdravotně postižených, Veselácká ulička, Za Potona 110, 698 01 Veselí nad Moravou žádá o finanční dotaci na rok 2006. ZOB ke schválení částka 1 000,- Kč. /13,0/0/

17.1.10/10.2/ Kapela Hádramašmátra

Kapela Hádramašmátra, Ladislav Vyskočil, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 622 žádá o finanční příspěvek na vydání CD (cca 15 000,- Kč). ZOB schvaluje částka 10 000,- Kč. /13,0/0/

17.1.11/12./ Žádost o vyjádření k udělení licence

Na základě ustanovení 111 odst. 3 zákona č.311/1994 Sb. o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů žádá firma SONA, s.r.o., Čestkov 61, 687 14 Čestkov, IČO 46963085 o vydání vyjádření k udělení licence na provozování zvláštní linkové osobní dopravy na lince Uherské Hradiště - Boršovice u Blatnice. ZOB schvaluje. /13,0/0/

17.1.12/14./ Žádost o pořadatelskou službu při pouť Matice svatantonínské

Matice svatantonínská žádá o přidělení pořadatelské služby při organizaci pouti Matice svatantonínské, konané na Blatnické hoře 4. června 2006.

Výše uvedená pořadající sídlo se při vybírání poplatků bude řídit vyhláškou obce č.7/2003 - O místních poplatcích za užívání veřej. ných prostranství a polkyry obce. ZOB schvaluje. /13,0/0/

17.1.13/13./ Stanovení ceny za vytápění, TUV, osvětlení a vytáh na DPS

Cena byla stanovena na základě Vyhlášky 372/2001 Sb. rozúčtování nákladů na tep. Energil, Vyhlášky 152/2001 Sb. k cenám za stanovení pravulla pro vytápění a dodávku TUV, Vyhlášky 150/2001 Sb. vypočet vyrobeného tepla v domovní kotlovně a cenového rozhodnutí ERÚ č. 6/2003 k cenám tepelné energie.

- cena byla stanovena ve výši 373,- Kč/GJ.

Osvětlení společných prostor

- cena byla stanovena ve výši 30,- Kč/měsíc/osoba

Vytáh:

- cena byla stanovena ve výši 50,- Kč/měsíc/osoba

ZOB schvaluje. /13,0/0/

17.2.Zastupitelstvo obce bere na vědomí

17.2.1/8.1/ Žádost o přidělení obecního bytu

Mariánie Dvořánová, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 461 žádá o přidělení obecního bytu. ZOB bere na vědomí.

17.2.2/8.2/ Žádost o razolování stupaček v bytě

Paní Vladislava Vyskočilová, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 709 byty č. 8/ žádá o razolování stupaček v bytě č. 1 Mgr. Moniky Huřákové. Bude provedena v 11. týdně 2006. ZOB bere na vědomí.

17.2.3/8.3/ Žádost o umístění v DPS

Paní Stanislava Spáček, bytem Vnučovice II čp. 219 žádá o přijetí na DPS. ZOB bere na vědomí.

Pan František Konečný, bytem Tanev čp. 19 žádá o přijetí na DPS. ROB bere na vědomí. ZOB bere na vědomí.

Paní Marie Kuzáková, Lázeň 1367, Veselá nad Moravou žádá o přijetí na DPS. ZOB bere na vědomí.

17.2.4/11./ Žádost o přijetí do pracovního poměru

Paní Michala Oudrůšová, bytem Blatnice pod Sv. Ant. 233 žádá o přijetí do pracovního poměru na DPS. ZOB bere na vědomí.

Rudolf Babec, bytem Petrov 308 žádá o posouzení užívání veřejných prostorů v podstih a za hody – kolotoče.

Lucie Bílková, bytem 17. listopadu 25, 747 06 Úprava n. žádá o posouzení provozu profesionálních výrobní a o posuch a kulturních akcích. ŽOB here na vedomí.

Termín usazení zastupitelstva obce Blatnice pod Svatem Antonim kem – obhadni síň obecního úřadu dne 27.2.2006 v 19:00 hodin.

Začátky na Antonínku

(Připomínka 65. výročí veřejného působení P. Šuránka na Antonínku)

Já na počátku protektorátu se začal v semináři projevovat potřeba se zásobováním. S ohledem na tuto skutečnost jsem v roce 1939 trávil prázdniny na Velehradě v klášteře u jezuitů a tam se připravoval na doktorát. Komsem srpna mě v nahodilém rozhovoru známý jezuita P. Leopold Škarek vyprávěl, jak nedávno kázal na pouti na Sv. Antonínku, a že považuje za velkou duchovní škodu, že nikdo nepodchycuje lásku věčného lidu k tomuto posvátnému místu. Podle něho by se tam měla zřídit duchovní správa, které by se měl ujmout některý řád. Tato myšlenka mě velice zaujala.

Sám jsem přestal chodit na poutě (já jako student a to z toho důvodu, že mi vadilo jejich zvrhnutí se na pouhé evfacké výlety a stále větší rostahování se kramářů. Myšlenka posvětit toto poutní místo mě už neopustila. Získal jsem si pro ni také synovce: bohoslovce Antonína Dominika a také hrubského pana faráře P. Josefa Kociána st. Výchvatí tři jsme přednesli tento návrh hlavnímu faráři. Protože návrh

přijal, hned jsem napsal provinciálovi: tranškárského řádu, jehož členem byl také sv. Antonín Paduánský. Provinciál žádosti nevyhověl s odůvodněním, že má nedostatek kněží. Proto jsem se obrátil na provinciála kapucínů. Ten žádosti ochotně vyhověl.

Kapucíni bez otálení začali jednat s blatnickým starostou Galazikou o zakoupení vhodného pozemku. Starosta slíbil, že žádost bude neodkladně projednána. Než však došlo k jednání na blatnické radnici, navjela se velká protiařítice, která zapříčinila záměrnou žádost, přestane se za její přijetí přimlouvat sám arcibiskup dr. Leopold Prečan.

Prázdniny 1940, kdy potřeba se stravováním pronikly i na Velehrad, jsem se rozhodl trávit v mládí si sestry Kateřiny Dominikové. Já na jejich začátku přišel pan farář Josef Kocián s nápadem, abych v neděli sloužil mši v kapli na Sv. Antonínku. Blatnický pan farář neměl námitek a dovolil mi mšeovat v zákostí, abych mohl sloužit i ve všední dny. Brzy začala být kaple v neděli přepínána, a proto jsem sloužil

val venku u poleního oltáře, který byl do roku 1942 přenesen.

Můj pobyt na kopci se stal už roku 1940 trvalým. Před den jsem sloužil návštěvníkům kapce, turistům. Nebyl jsem na to sám. Na synovce přimoci v r.1940 jsem poprosil jeho přítele bohoslovce Josefa Dvoroka, aby prázdniny na Sv. Antonínku trávil se mnou. Ten nabídku přijal a ochotně se ujal vaření. První prázdniny vařil z toho co nám naše spolupracovnice – moje sestra Kateřina donala. Další roky jsem šel z toho, co na svém poli, které bylo hned pod kaplí, vypěstovala. V neděli nám musla oběd hotový. Cesty na kopec konala ráda a s láskou. Bůh jí to opláť!

Později, po odchodu sestry zá svým synem P. Antoninem na fara do Tábora, zásoboval nás potravinyami bratr Martin, mládk. Jeho alcerky nám přinášely na kopec vše, žeho bylo třeba. Tim, že nám bratr Josef zakoupil pětobřevový vařič; bohoslovcům – „kuchařům“ vaření značně usnadnil.

Podle knihy A. Šuránka

Kateřina připravil A. M.

Loupež modrých merkurů

Byla to největší loupež v dějinách české filatelie. Psal se rok 1970 a z pražského Poštovního muzea zmizel vzácný blok osmdesáti známek, tzv. modrých merkurů. Jak to dopadlo s filatelistickým unikátem, jehož hodnota je nevyčísitelná?

Psal se rok 1970. Byl březen sedmnáctého, skončila zima, ale na počasí to ještě nebylo znát. Pražské Poštovní muzeum sídlilo na petržalském kopci v bývalém klášteře svatého Gabriela, mělo otevřeno. A jak tomu v muzeích bývá, ve všední den dopoledne a mimo turistickou sezonu byly sály téměř liduprázdne.

Dva návštěvníci ale přišli. Byli to mladci, spíš přenesli kluci. Zaplatili lístek, s velkým zájmem procházeli výstavními sály a prohlíželi si poštovní známky. „Že by mládí filatelisté? Už

jsem je tady viděl“ pomyslela si pracovnice Poštovního muzea, která dohlížela na expozice. Mladci přecházeli od vitrin k zakleným panelům, na chvíli zmizeli za nějakou přepážkou, ale hned se zase objevili...

V té době byly v mládě tranzistoráky (pro mládří generaci první přenosná rádia na baterie) a zejména mládci je používali všude, kde to bylo možné. Na autobusových zastávkách, ve vlacích, o přestávkách ve škole...

V muzeích, v těchto veřejných místech naší kultury, však nebylo zvykem

použít si nádiar přiměky a tranzistoráku. Naši dva mladci tak učinili. Ze sálu s poštovými exponáty byli slyšet důvěrné známé hlasy tehdejších popových liveců.

Dohlížející pracovnice Poštovního muzea nad pulzujícím tranzistorákem mávla rukou, ale po chvíli jí to nedalo a vypravila se za návštěvníky. Stačila jen zaregistrovat drit u jedné z vitrin, když jí jeden z mládenců chytil, zacpal ji rukou ústa a zavlekl do rohu místnosti. „Jsem tu lupič!“ dolilo něžné ženě, až se z toho zpotila.

Druhý „závětevník“ pokračoval v „práci“. Silou se dobýval do vitriny, snažil se odstranit uchyt u bezpečnostního skla. Po několika minutách se mu to povedlo a on vyjmul na první pohled nenápadný blok známek. Odborníci dobře vědí, o co šlo.

Blok osmdesáti modrých merkurů patří ke světovým unikátům a má nevyčíslitelnou hodnotu.

Náhlas puštěný tranzistorák měl důležitou roli: „překřičel“ to co mohlo být slyšet – zvuk páčení, případného rozbitího skla, zápasu.

Mladíci zřejmě nepočítali s napadením pošťáčky, ale náštěti nešli dál. Když se jim podařilo vyjmout blok známek, vystrašené ženě řekli, že kdyby začala volat o pomoc, tak ji zabijí, a dali se na útěk. Jeden z nich se ještě vrátil pro rádio, které ve spěchu zapomněl na vitruše, a pak už byli definitivně pryč.

Kriminálka byla zpočátku bezradná. „Pozitivně“ jsme zjistili jen to, že pachatelé po útěku z muzea neodjeli z jeho blízkosti autem,“ uvedl šéf pražské kriminální služby na první tiskové konferenci věnované tomuto případu. „To je všechno, co o nich víme,“ prohlásil deset dní po loupeži, 26. března.

Napadená pošťáčka údajně poskytla vyšetřovatelům popis obou asi dvacetiletých mladíků. Poštovní muzeum pryč navštívily i den před loupeží, šestnáctého.

Jeden ze zaměstnanců popsal, jak do něj u východu z objektu vrazili dva spěchající mladíci, ale nemohl tušit, že jde o lupiče. A to bylo vše, víc indicií kriminálka neměla (nebo je na tiskovce nezmínila).

Betrádaost policistů byla zřejmě důvodem pro neobvyklý čin: Na dopadení pachatelů a navrácení bloku osmdesáti modrých merkurů byla vypáána odměna 10 000 Kčs (slovy deset tisíc korun československých). Na tehdejší dobu to byla značná suma, ale samotné vypáání oslněny za dopadení lupiče – to bylo na počátku sedmdesátých let něco zcela nepředstavitelného! Vyplatit jednotlivci takové peníze za něco, co by mělo být v socialistickém režimu jeho občanskou povinností – to bylo vskutku nevidané. A co víc, o týden později byla usměna za dopadení lupičů zvýšena na rovných 30 tisíc korun!

Za to už se dalo porazit velmi slušné auto.

Odborníkům bylo od počátku jasné, že mladíci neukradli vzácný blok známek jen proto, aby si jej uložili do svého filatelického alba. Dobře věděli, co si chtějí z Poštovního muzea odnést a měli to naplánuvané. Asi chtěli rychle přijít k penězům. Ale komu by takovou vzácnou filatelistskou raritu chtěli prodat? Blok osmdesáti merkurů je světovým unikátem, tedy jediným svého druhu, a kdyby se objevil na kterékoli tuzemské či zahraniční aukci nebo výstavě, vyvolalo by to velký rozruch (a velký zájem policistů). Jistě najdou se lupci, kteří rádi zaplatí i za kradené zboží a známky obloží v soukromé sbírce jen pro vlastní potěchu. Jenže tímto směrem žádná stopa nevedla. Spíš to vypadalo na amatérský počin.

K rozuzlení loupeže modrých merkurů došlo zcela nečekaně a oklikou. V poslední březnový den roku 1970 se jistý diplomatický úředník zastupitelského úřadu v Praze vydal na cestu do Rakouska. Zastavil u hranického přechodu Nová Bystřice a vzhledem k diplomatické imunitě hodlal přejít „přes čáru“ jako obvykle, bez složitých kontrol, kterým se musel podrobovat řadoví občané.

Jenže přítomným pohraničnickům se něco nezdálo (možná dostali slyš) a požádali diplomata, aby jim otevřel zavazadlový prostor svého mercedesu. Diplomat se bránil protestoval, že na to nemá práva. Pohraničníci však byli nekompromisní a po otevření kufru objevili asi třicetiletého muže, jateho pražského taxikáře.

Jak se později ukázalo, taxikář se na útěku za hranice pečlivě připravoval již delší dobu. Legálně poslal do zahraničí různé cenné věci a peníze své milence, která opustila republiku o několik měsíců dřív. Ta je zpeněžovala a nakonec zorganizovala i taxikářův božstavený útěk v kufru diplomatického vozu. Mimochodem – zmíněný diplomat za tuto službu obdržel tisíc dolarů.

Taxikář putoval do vězení (ilegální opuštění republiky se tehdy považovalo za vážný trestný čin), diplomat byl vyhoštěn. Nikoho z vyšetřovatelů nenapadlo, že tento případ by mohl mít nějakou spojitost s loupeží modrých merkurů.

Při výsledci taxikáře se postupně objevily nové a nové skutečnosti. Když jeho snoubenka při turistickém zájezdu

v létě roku 1969 zůstala v zahraničí, rozhodl se, že ji bude následovat. Pokoušel se o legální vycestování, ale povolení jí nedostal. Policie totiž měla podezření, že se dopustil podvodu (později se prokázalo, že si opravdu vypůjčil 23 tisíc korun, nespěchal s jejich splacením a neměl v úmyslu je vrátit, takže byl za podvod skutečně odsouzen), a tak hledal možnosti, jak se do zahraničí dostat ilegálně.

Jedlen známý ho seznamil s jistou dámou, která by možná věděla, jak to zařadit. Když se sešli v kavárně Slavia, netrvalo dlouho a plán byl na světě: jistý diplomatický úředník by se mohl pokusit převést mladého taxikáře přes hranice v kufru automobilu.

Na jiné schůzce se známý našeho taxikáře zmínil o tom, že začínat v cizině není vůbec lehké a měl by se na cestu nějak zabezpečit. Mluvílo se o penězích, o dolarech, ale také o cennostech, které se dají v cizině snadno zpeněžit. Nejen zlato a šperky, ale třeba starožitnosti.

A pak posla známka o cenných věcech v muzeích, a když už jsme u toho, třeba o vzácných známkách v Poštovním muzeu. Taxikář nebyl filatelista, v Poštovním muzeu předtím vůbec nevědl, ale když se v televizi dozvěděl o tom, že existuje blok osmdesáti modrých merkurů a že je velmi cenný, vypravil se do kláštera Gabriel v Holeškové ulici.

Jenže jsme posapomněli uvést jednu dosti podstatnou informaci. Zcela záměrně, abychom čtenáře alespoň chvíli naplnali. Ten taxikář měl dva bratry a jáh náhoda – asi dvacetileté.

Ano, bylo to tak. Taxikář se před svými bratry doma zmínil, že by bylo dobré získat aršík o velikosti asi 20x20 centimetrů modré barvy, který mají v Poštovním muzeu.

V pondělí 16. března je odjel na Smíchov a ukázal jim cestu k Poštovnímu muzeu. Bratři vzácný blok našli a pokoušeli se jej vyjmout. Úchyty ochranných šekl však byly docela masivní, takže odešli s nepořezanou.

A tak se do Poštovního muzea vypravili ještě jednou, následující den, sedmáctého. S upravenými náčiním, s drátěnými háčky k uvolnění skla. Dostat se ke známkám nebylo snadné. Úchyty dlouho odnávaly, takže celá „akce“ (od zaplacení vstupenek po zbě-

slí úpek klášterními chodbami) trvala téměř hodinu.

Oba lupáči odezdali kašise nejstaršímu bratrovi, který ji uschoval a každému vyplatil odměnu sto korun. Když vezme v úvahu, že podle tehdejších odhadů měl blok cenu v řádu statisiců dolarů, byly to docela směšné peníze.

Taxikář si počínal obezřetně. Blok merkurů neměl u sebe v bytě ani při zadržení na hranicích. A jak jsme již uvedli, nikdo jej u něj ani nehledal. Řadu rydů mlčel, dlouhou dobu nikoho nenapadlo, že by mohl mít něco společného s krádeží v muzeu. Ale nakonec přiznal. Uložené známky jsou ukryty za obrazem v opoštěném bytě jeho milenky.

Atabáze modrých merkurů skončila ve chvíli, kdy advokát zadrženého taxikáře společně s několika kriminalisty navštívily inkriminovaný byt a vzácný filatelický unikát zde skutečně našli. Naštěstí byl neporušený, bez jakýchkoli známek poškození. Koncem července se modré merkury vrátily zpět do Půstovního muzea.

Následoval soud. Bývalý taxikář dostal za navádění ke krádeži 10 let, jeho bratři za krádež osm a tři roky (jeden z nich byl totiž nezletilý a soudce k tomu musel přihlídnout). Trestu nešel ani známý, který taxikář zproštěl.

val schůzku s diplomatickým úředníkem – dostal jeden rok za „přípravu jednání k trestnému činu opuštění republiky“. Takový paragraf v dnešním trestním zákoníku nemajdete, ale tehdy v roce 1970, byla jiná doba. (Je otázkou, zda by vůbec došlo ke krádeži modrých merkurů, kdyby tehdejší režim neuzavřel hranice a taxikář neměl snoubenku v emigraci. Ale to už je o něčem jiném.)

Případ skončil. Ale popíšme si ještě ozen vzácný blok osmdesáti modrých merkurů, který na počátku sedmdesátých let vyvolal velký rozruch veřejnosti.

Modrý merkur je na dnešní dobu poněkud netypickou známkou. Je to patrně již z toho, že postrádá označení země a není na něm uvedena ani cena za poštovné. V rámečku kolem rytiny boha Merkura je uvedeno pouze K.K. – ZEITUNG – POST – STAMPEL.

Známka, vydala rakousko-uherská pošta a poprvé byla uvedena do oběhu v lednu roku 1851. To, že nemá označení původu, nebylo v té době nic neobvyklého (značení země původu se začalo používat až mnohem později). Úně je to ale s absencí nominální hodnoty – ta se na tehdejších známkách objevovala. Vysvětlení je prousocke: Modré merkury byly novopovými známkami a sloužily pouze k vyplácení novinových zásek. Veřejnost je poštovat ne-

možla, kupovali je jenom vydavatelé.

Rakousko-uherská pošta vydala tři druhy merkurů: modrého, který byl určen pro výplátě za jeden výtisk novin, žlutého (10 výtisků novin) a růžového (50 výtisků). Vydavatelé je kupovali hromadně, známky měly rozdílné hodnoty, jeden modrý merkur tehdy stál asi půl krejcaru. Později se ukázalo, že žluté a růžové merkury jsou k nepotřebě, protože téměř nikdo neposílal balíky novin po deseti nebo padesáti výtiscích. Aby se žluté a růžové merkury nemuseli skartovat, poštovní správa je začala prodávat za stejnou cenu jako modrého merkurů. A tak čtenáři měli na tehdejších novinách nalepeného tu modrého, tu žlutého nebo růžového merkurů.

Modré merkury byly hojně používány a odhaduje se, že jejich celkový náklad přesáhl 100 milionů kusů. Kolik se jich zachovalo dodnes, není známo, ale ve filatelických sbírkách se vyskytují poměrně často a jejich cena tudíž není příliš vysoká. Jiné je tomu ale v bloky nezostříhaných známek, resp. v našem případě s blokem osmdesáti modrých merkurů. Ten je na celém světě zřejmě jediný. Prům jde o filatelický unikát, má velkou cenu a jeho loupež vyvolala v bývalém Československu mezi odborníky velké zájmy.

Článek z časopisu
Informace z pošty červen 2005

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ

Kuřimová Mirka
Škopíkova Adéla
Cichová Terezie
Vyskočilová Natálie
Bálek Tomáš

SNATKY

Martin Tomešek
Jana Vaculíková

Václav Dvořan
Marcela Hanáčeková

Roman Lipar
Petra Bluchtová

Ondřej Pospíšil
Radka Kysučanová

Robert Matějka
Jana Thérova

UMRTÍ

Brilíková Ludmila
Vyskočil František
Těchalová Zdenka
Veselý Jan
Petraturová Marie
Hamšíková Marie
Furčí Jan
Páčová Božena
Vybíral Antonín
Čevčík Antonín
Hanáček Jan
Máma Ignác
Hrabalová Marie
Míčka Josef
Turčín František

NAŠI JUBILANTI

75 let

Stuchlíková Margita
Doležel Miroslav
Vavříková Marie

Buchan Antonín
Sostek Jan
Svoboda Marie
Břeh Jan
Paráková Marie
Šimčíková Antonie
Fojtík Stanislav
Brábková Josefa

80 let

Erválková Marie
Petrátorová Ludmila
Czevalková Milada
Petrátorová Marie
Sládková Anna
Buchan Jaroslav

85 let

Němčícka Blahoslava
Křivák Antonín

Hanáková Františka
Mázařiková Anna
Křípěk František
Mezudániková Marie

95 let

Buchanová Anežka

Zlaté svatby

František a Ludmila Hanáková
Lubomír a Anastázie Lahutovi
Josef a Růžena Kozumplíkoví
Stanislav a Antonína Hruškoví
Josef a Františka Mážalovi

Diamantové svatby

Bohumil a Ludmila Petrátorovi

„Děravým srdcem čas rychleji protéká.“ Mikulka (zamyšlení)

Čas – pojem abstraktní, ale přitom tak důležitý. „Mít ho víc ... prodejte mi trochu času. Ale jděte, čas není na prodej, nedá se koupit. Ne? Ale já mám řadu peněz. Můžu si koupit, co budu chtít. Ale čas ne. Nezasloužím si ho? Ale pane, každý na této planetě má nárok na čas. Pak už záleží jen na vás, jak s ním naložíte. Váš děj značně zhubl, ale dno ještě není vidět. Kam se ten čas všechno poděl? Vy nevíte? Ne. Ubo-láku, do vaší práce, jen do vaší práce. Žadné sázinky, žádné pěkné vzpomínky, opravdu se medvím, že byste teď nějaký ten čas rád koupil. Ale jak říkám, není na prodej. Když bych to byl býval věděl před lety. Byl jsem kariérista, který se hnal za penězi. Uměl jsem je množit a pěkně se o ně starat. O co jsem se ale neuměl postarat byla má rodina. To dítě za mnou choulilo časem, neustále se mne ptalo, zda si s ním půjdu hrát, zda spolu také pojedeme na takovou dovolenou, o jaké slychávalo od spolužáků. Ano, má drabá, už brzy. Každoročně jsem jí posílal na dětské lábory, pak i na tu dovolenou s maminkou. Vy jste zůstával doma? Ano. No pochopte přece, že má, byť jen minutová absence mohla firmě ublížit. Ach ano, vaše firma... Všechny mé cesty vedly k ní. Před pár měsíci ale pomalučku přicházel zlom. Nedal o sobě znát přímo, jen tu a tam drobnější příběhy. A já si začal říkat, že bych

snad mohl vybočit trochu z přímého západního směru a vzít to oklikou. Začal jsem poškápat věci, které jsem před tím jen spěšně mjel. Také tu byli ti lidé, někteří dosti neznámí. Chtěl jsem je víc poznat, zeptat se, co dělali předešlá léta, ale oni se chovali velmi odmítavě. Začali mi dávat najevo, že to já jsem jim zkrátil jejich cestu. Ano, vím, prosímte. Změnili se oni, nebo já? Stojím na rozmezí a přemýšlím, zda zůstat či se vrátit. Cítím, že pokud zůstanu, budu muset vynaložit mnoho úsilí k získání všech těch starých známých. Zbývá mi tam vůbec tolik času, abych to vše stihl? Alespoň tu láskavost mi prokažte a podívejte se. No dobrá, že jste se mi tu tak pěkně rozpovídal, budíš tedy po vašem. Ale ne že mně sem pak budete posílat podobné chudáky. Milý pane, já nemám na zbytečnosti čas, mé povolání je velmi náročné a není dobré se rozptylovat zbytečností. Tedy je to ještě čemsi 8 let. Děkuji, snad to bude stačit. Neli-tujete předcházejících let? Myslím, že nebyly zbytečné, díky nim si teď vášim života a všeho, co mi dává. Už si nepřipadám jako ty odpadky v odpadním koši chytající se na poslední cestu ke skládce, kde se pomalu, ale jistě rozbíjí. Teď se vidím, jako ty odpadky, které se ržou na cestu do recyklovatelný, po ní budou moci opět posloužit potřebám jiných. Nejenom má peněženka, nřbř

i já celý jsem vám k dispozici, milá rodino a přátelé. Prosím, sahnete po mě. Je zvláštní, jak ten život doposud rychle ubíhal. Je to vynikající běžec, ten nejlepší. Nikdy nezkolabuje a nakonec se přes všechny překážky vždy dotkne cílové písky. Pracuje se sto procentní účinností – tu, co do něj investujete, vám vrátí; nic víc, nic méně. Je to takové perpetuum mobile I. typu. Život a čas jdou ruku v ruce. Jeden bez druhého ani krok. Jen některým lidem ten čas v životě plyne pomaleji. Zdravé, svěží srdce ho propouští jen s velkou nevolí. Po kapkách. A ruce ty kapky chytají a vsadí je mezi své vzpomínky. Je mi ale líto těch pozemšťanů, kterým čas proudí srdcem tak rychle, že by ho ani ty největší ládó nestačily zachytávat. Koupím ho od nich. Pane už poněkoldáte vám říkám, že čas není na prodej. Ale když nevědí, co s ním. Vy bysystejně, nikdy si nedáte pokoj. Vzpomněl jsem si na jedno moc smutné srdce, které nával žalu nevydrželo a nakonec jím přestal čas téct úplně. Co se stalo? Velká životní krize. Někdo zemřel? Ten nejbližší. Rozhodla se skoncovat se svým, doposud tak šťastným, životem. Víím, není to správné, ale já ji po tom, ona doufajíc už konečně posledním, činu daroval čas. Čas prodal život. Přehřla s obětavou pomocí všech těch, kteří ji mají rádi. A ti ji také zacelili velkou díru v srdci. Jistě si, tak

jako já, uvědomila jsem života. Proste-
že to je to nejcitelnější, co máme. Isem
opravdu rád, že jaksi smýšlíte, milý
pane. Leč takových je jako máku. Žijí

prázdný život v prázdném manželství,
sdílí prázdny byt, jezdí v prázdném
autě... Je těžké zahnat prázdnotu. Lidé
je. Penězi ji nezaženete, stejně jako si po-

něti nekoupíte čas. Stačí řídit se lidem.
Žít, ne přežívat! Ale možná právě to je
v životě nejtěžší.

Studánka 4. roč. gymnasia

Ej na hoře Blatnické studáněčka . . .

2. část

Starosti

Až teprve pozdě v noci se konočně
odvedl čerstvý, „horský“ vítr, pronikl
usínající dělníci z jednoho konce na
druhý a odevídal vyhnal to úsmorné,
žhavě horko dnešního dne. Dělníci si
s úlevou vydechli. Ale z pušínajících
strnání, ba i z tichých vinobradů slá-
mnicích už budoucím neklidem ná-
lévajících se hrozná jako by zavazadla
jakási tesknice v hláskách se pudletli
Pradávná obava a skrytá bázeň z těch
puzvolná chřadnoucích dnů a vyhla-
sých noci, které podle neúprosých
zákonů přírody musí jednou přijít.

Dvěře ve vidánku stavění tře-
sklípily a temný stín, který tam už pro-
díval hodnou chvíli se v nich neslyšně
rozplynul. Ve větrovi staré ovesňáčky
před domem tichounce cinkla osamělá
hvězda, načer se všechno opět uklid-
nilo. Byla už čtrnáct, ale u Vizkových
„Na konci“ ještě nespali. Ve stavění
bylo ticho a tma, jenom ze dvou před-
ních oken prolínalo do ulice světlé
světlo. Tu se vstihlo a nemoucně sáky
Vizkové. „Horká nemoc“ ji schvátla,
když mohlá dosti kusů pšenice na Podě-
bkách a chytla je tam bouřka.

V dusném tichu zjeřelá světnice
bylo slyšet jen její těžký dech a hlasitý
třpot stojících hodlin na kosně. Ne-
klidně se převracela na řížku, propo-
cená laska se jí sverla na holá ramena
a začala studit. Ale Anči nedbala.
Chvillemi se zahledla do zčernalého
trámoví stropu a neradostně myšlenky
se jí honily hlavou jedná přes druhou.
Ale její mysl se v tu chvíli nejvíce ulá-
kala k muži, který se měl dávno vrátit
z venku a doposud se neukazal.

„Já nevím, proč už aspoň ten Jano-
šek nejde! Gde tak dlouho enom mu-
že zasedl byt? Šak říkál, že sa idě co by enom na
minút posívat ven čo a jak. A tuž ho
včikaj něm také! Snad ho tam venku
něco nepotkáli?“, lamenitvala v duchu
Anči celá vystrašená, ale najednou y ni
hrklo, až se zpotila. „Že on tam negde
venku, v téj tmě, tápe tedkaj hore Kop-
cem a hledá Marušu?“ „Ale jak sa tam

chce vytrápat, když od večera, co spudl
z teho vona z málem sa při tom zm-
račil, nemože už hrůt ani brknot? Pa-
nenko jediná, snad sa tam negde ne-
nestalo, když ho furt neni?!”

A pak už ni nevytrárela. Pójele za
ním! Inak nebude mít pokoje! Ale
jen co spustila mlhy z postele na zem
a chytla se postavou, všecko se s ní zato-
čilo, sapatáčila se a v tu chvíli s tichým
zapřením sklesla zpět do peřin.

„Ach bože můj dobrý! Nu eště toto!
Co sem enom komu zleho podělala, že
sa pořád taká ničemná! Jak dlouho sa
bude eště takto sužovat?“, tanařikala
tíse Anči a zakryla si tvář lubenými
dlaněmi.

Ale v tom se na síňce ozvaly čini
šouravé kroky a vzápětí se ve dveřích
objevil Jan. Anči se tělem rozlila hře-
jivá vlna úlevy smíšená s radostí. „No
konočně! To je dost, že už ideš Jano-
šu! Nu chvilka Božu, že sas aspoň Ty
už vřítíš! Šak už sem měla o Tebe aj
strach!“ Usmívala se na něj s úlehce-
ním a skrze slzy utrápená Anči.

„Ale prasiní bal“, dardil se na oko
Jan. „Šak sem byl enom totkaj venku
na zápraží, dáleji si čini netrůfám. Ale
divám sa, nepřihoršilo sa ti? Nejak
sa mně cosi nepodáváš?“ „No eště
totak? Co by! Je to furt stejné. Ale
enom cosi odešel potkla ti máš cosi
taká línosť...“ Jan si mlčky přisedl
k ní a zlehka položil ruku na tu její.
Byla studená, ale chvílemi v ni tepala
horkost. „Viš, Janošku,“ pokračovala
smutně Anči, ležim tu už od minulého
týdňa jak kus dřeva, křikem slámký ne-
přelidim a všelkym dílám enom sta-
rosti. A ani tobě, kdybych byla s tebou
sa to nemuselo stát! Všecko je to enom
kvůli mně! Už sa z teho celá jakási
špatná“, povzalychla si smutně.

„Ale Anči, co to zas plkocel! Take ša
ludacas mrzi, ale lesti je to vůla Boží,
pokorně sa před nů sdoňme, ale nerů-
fajme! Za všecko budme dyčky vděčni.
Když je dobře, chvalme, děkujme ale
línujme tých, co trpija sa náš! A gdyž
je zle, puděkujme aj za to, nebo všecko
je od Něho! Dobře aj zle. Ale hlavně

prosme, aby nám tedka dal hodně
sily a zdraví, aby sme to zas všecko
překonali. Ale o to sa musíme aj my
aspoň trochu posilovat, abychom si to
zaslužili. To ináč nejde, děvčo! A ted sa
na máš Ančko Vizková pokně usnět!
Viš, tak jak za mlada, gdyž sme sa gdyš
namířovali, - umíš to eště?“ Jan se na
ni povzbudivě posmál a pohladil ji
po zposerených skráních. Ale sám měl
co dělat, aby přemohl slabost hlodající
mu v prsou, avšak Anči to náštětí ne-
přozorovala.

„A viš, že máš pravdu Janošku, v tu
Boží vůli? Sama to vidim?“, ozvala se
po chvíli Anči, ale vzápětí se septala:
„Ale eštěs mně nefekl, co tam venku?
Neuhlídeš tam negde tú našu šťapuli-
uš? Ale čo sa tak nešikovno přám, že?
Šak by tu ináč už dávno byla, pravda?“,
vzhledla ustarané na muže. Jan pokyval
rozmrzale hlavou. „Co Ti mám, holka
břes! Neni ji. Tma je tam jak v měchu,
živčička na ulici neni! Enom henkaj
kdesi Pod Staryma horama vypalá to
jak negde u „Dochtorovéj boudy“ sa rvú
poska. Ale našeho tam bodaj nečut!
Ináč nigde nic. Pěčkaj, henkaj naproš
u „Obecní váhy“ sa u kohod eště svití?“
podotkla nakonec Jan a odmlčel se.

„To bude asi u stařensky Vizmerovéj,
co mají u Sustrů připranou tú světnič-
ku po starých. Ale oni sů tedkaj velice
nemocná. Proto sa tam včikaj pořád
svití. Šak eště do nedávna předřikovaly
růzenc v kostele. Šak víš. A pudivaj sa
už u nich aj veléboj pán byl! No šak
naulom neřikaly, gdyž přestaly chodit,
in už jim brzo zaprvajú. V tom Blat-
nickém kostelíčku, v tom Blatnickém
kostele! Šak sem tam chtěla už dávno
zajít, ale co byl čas? Doily žna a tedkaj
do teho časěj skočila ta nemoc, on
nevím. Řádně bych ich eště viděla. Oni
mám moc pomáhaly, když byly mamič-
ka gdyš nemocná. Oni bývaly velice š-
ikovná a pracovitá. Všecko sa jim líklo
do ruky. Ale to už je dávno, moc dávno,
tas Janošku eště u nás nebyl! No, vlády
je nejake to trápení...“ podotkla ještě
smocitně Anči a chvatně pak hledala
kapesník pod polštářem. . .

Koně

V nastálem tichu venku něco náhle zaharašilo a pootvřeně okno hloučně boučilo. Vízkoví ztrnuli. Ale byl to je „horský“, který se opět nakrátko probudil, zabouchl okno a několikrát krásl větve mi staré, rosové hrůsně před domem a sířechu stavení, aby pak zase ulehl. Anči si uleženě oddechla a po-
divala se na muže: „Ty jane, čuješ, není to nejak horko? Neotevírel bys zasej to okno?“ Jan přikývl a mlčky se zvedl když jí opět otevřel, vyhledl do tmy a pátravě se rozhlédl. Ale všude byl opět klid a mír, nikde se nic nehnuo. Světlí vzduch vtrhl do její a poněkud uvolnil napětí, ale úlevu do rozjitřené mysli nepřinesl.

„Bože můj, co bych za to enom děl, kdybych tak tofka mohl vyběhnout jak indy henkaj hure ku stálanca!“, pomyslíl si v duchu Jan a pohnu se vrátil k Anči. Čas se vlekl jako chromý žebřák o berlich, přičemž, Bože polituj, jeho možna byla prázdna! Tak bylo toho večera u Vízkových.

„No, snáš sa téj Maruny ani nedočkáme,“ ozvala se konečně po delší době Anči a postčtovala si: „Proč nás to děvča enom tak trápi, že pořad nejde?“, celá utrápená vzhledla k Janovi a neměla ďaleko k sťažm, Jan ji komejivě pohladil po spíhlém vrkoči, chvíli rozvažoval a pak najednou prohlásil: „Víš co, Anko, už sa nemožu na Tebe dívať! Šak ale abych pravdu řekl, mně sa to všecko už také così nezdá! Půšu sa po ni poďvať! Hned ted! Co říkáš?! Zkusim to! Nech je jak chce, něco vydržim! Šak když mně to nepůjde, tož sa vrátim!“ Rázne se zvedl ze židle a uslovně se přemáhaje ztěžka se belhal ke dveřm. Ale Anči jako když pichne, zvedla se prudce na kůlku a pustila se do něj: „Mlak rozum, jane?! Šak sa sotva držíš na nohách! To sa chceš ešte vícej domrzačiť! To Ti nestačí?, skoro klíčela a sklesla zpátky do podušek. Ale v jejm rozčilení nebylo ani stopy po zlosti, jenom veliký strach a muž a nezměrná lítost nad svou bezmocí.

„Ale Andulko, šak Ti pravim, že to čicu enom zkusit a potom uvidíme! Víš snáš něco lepšího?“, bránil se mírně, ale trochu nabvařené Jan: „Baže vinn!“, namítla už klidněji Anči, „Tož když už je to inša tak, potom rači nekoho poprosime, aby nám pohohl! Šak nejsme v dědině sami. Zrovna mě napadá, co třeba sused přes jedno, mladý Horecký, neřekli bys-

nu mu?“ Ale prosim ta, ten stáva ešte za tmy, chodí na dráhu, to není ten, kdo ti v noci negde půjde! Je už skoro půlnoc a všeci už dávno spijú! Sú přeca žna, furt je kalup. Každý je uhoňený a je rád, že leži, ne tak ešte blámat kdesi po kotarčích a nekoho hľadat! Šak už je to přeca ďilka, žiadne malúša, ešte si řeknú, že nám treba utiekla z domu! Ešće to tak! Gdo nám, prosim ťa uvěří, že ňa v noci henkaj na Kopec enom pro vodu! Každý má svych starostí dost, težko nekoho zeženem.“ Odporoval Jan: „No, jak myslíš! Hľesla Anči, „ale počkaj ešte bych něco věděla!“ „Ale? A co takého?“, brnkl Jan: „No přeca švagerel! Má ju rád, šak nám ju nesl ke křtu, ten přeca neodmítne“, dodala Anči távavě.

„Gdo říkáš? Martin? Ten? Za tým nepůšu ani za pytel erteplí! To na ten Kopec sa rači nejak vyškrabu sám, kdybych měl po štyrech lžet! A co aj po kolienách, ale nepodvolim sa!“, najčelil se Jan.

„No ne a co ti takého od rázu přetěto přez nos? Šak si tak dobře rozmyslite!, mohl bys mě řect?“ popíchla ho Anči.

„Ale nic! Enom zme sa tofkaj v dědi, při tarokách na „Obecnim“ così nepohodli.“ zamručel nevrle Jan.

„Ale nepraví? A kvůli čemu, prosim ťa? Snáš ne kvůli kartám?“, „Co by! Kvůli koňom!“ „Kvůli koňom?“ A řes nic neřekl! A co takového ste měli mezi sebou s koňama?, chtěla vědět Anči. „No co co!“ Jan nazlobené potřhl rameny a rozhorčil se, „Já ani nevím, jak to vlastně začalo, ale mlúvilo sa così o koňoch a Martin, enom tak mezi řecú, prohlásil, že snáš on má nejlepší koně v dědině. A chlápě co stál kolem sa k něm přidal.“ „No a nemá? Šak co vim, Dúbravé majú přeca veľice dobré koně“, skočila mu do řeci Anči.

„Šak má, baže má! Ale lesť ty nejlepší v dědině, to není tak jisté. To enom ty, co mu tak horľivo pochlebovali, si jednoducho chľeli vypít! A tož hu štingrovali a Martin jim na to skočil, chyřl sa ťehn a pořad ředa mlčel svoju. Chvilu sem ho posľuchál a gkyž ťeho bylo tak akorát, neudržel sem sa, praščel sem do stolu a chľel sem řect, co si o tom myslím. Šak moje koně nejsú přeca o nic horší, než ty jeho! Vyskočili sme ubá od stola, ale qaltěst mezi nás vľetel jánec Pavlasú. Ináč nevím, jak by to bývalo dopadlo. Šak ale rychľo sem sa potom zhoďl a už s klúdnú hlavú pravim – „víš Martine, ty máš opravdu dobré koně, to nepospírám a snáš aj lepší do-

tahu, ale moje zas, vidi sa mně, nezlob sa, zasej lepší chodijú v brázde, šak si to negdy možeme potováat, co říkáš?“

„Martin na to oic, enom se začkřúfil, così otsekl, ani už nevím co a já mu zas na to – víš co, Martine, nechme toho! Stejně máme ubá, tak si myslím, ty nejlepší koně v dědině, šak to všeci vjid! Nechme to plávat, čo říkáš, švagerel? A podal sem mu ruku na usmifenú.“

„Toš udělal moc dobře janošku, moc. Martin je přeca dobrý chláp a aj gkyž je trochu prechľý, je čestný. Ale každý zme pravda, už nejaký, to ináč nejde.“

„No s tým, že zme obá nejlepší koňate v dědině, pravdaže chlápě súhlasil.“ Pokračoval Jan: „A tož zme si všeci dohromady skali po malej a bylo ňu. Ale Martinovi to, zdá sa mně, přeca enom moc po chuti nebylo, pretože od téj chvíle spolu síce mlúvime, ale enom tak, na půl huby, jak sa říká, enom tak, aby sa neřeklo. Tož tak to bylo. A včikaj mám jít za nim, aby, „ale, aby to čert zebrał, mrzi ňa to veľice, je ňa haňba, že sem se tak unáblil! Co si enom ta Anežka o mně pomyslí! Ale sa věďkaj?“ povzdychl si ztrápeně Jan a ještě dodal: „A ňa ešte chceme, aby nám Dúbravé pomohl ze žňama! Porad ně, co mám teska dělat?“, obrútil se Jan sklíčeně k Anči.

„No co ti mám na to řect? Ste jak dvě kohúti a Martin je starší, mělš mu ustúpit.“ „Já? A pnač, prosim ťa? Mám snáš horší koně, či snáš sa horší garda než on?“, bránil se Jan uraženě. „Jak myslíš, jane, ale já bych ti radila, abyste sa co najspěšej usmřili. Snáš sa nebudete do smrti na sebe škaredit...“ „To máš pravdu, šak ňa to do včolejška pořadně mrzél. Ale Martin musí uznač...“, „Počkaj, počkaj janošku, přerušila Anči muže, necu ti řekna, gdo má rači sám sebe, než ty druhé, jak potom može obstát před tvářj Božij! Enom sa nenechte zaslepit zlobú a pychú, to k ničem dobrem nevede. A ty si mlúdič, mělš bys prvni...“ Dalšé slova ji však uvizla v hrdle, jak ji nenadále přepadl záchvat dusavého kašle. Anči si přetáhla dučnu přes hlavu a chvíli trvalo, než se zase utišila.

Jan sklíčeně složil hlavu do dlani a unaveně zavřel oči. Padla na něj únav. Ta roztržka s Martinem jej nějak začínala čím dál víc trápit. Víc, než si připouštil. Jak ňu, že se tehdy nechal unest takovým hněvem? Zaslepile jej snad pycha, žárlivost, anebo jen obyčejná ješitnosť? Vďyč o nic nesl! Dobře koně má přece polovina dědiny a nikdo

se tím nechlubí! A on, Jan kvůli takové „hlupotě“ vyjel na Martina jak na toho posledního pohánka! Ančí má pravdu, tak mohl zapomenout třeba jen na to, jak Jan Důbravě pomohl, když tady „Na konec“ spolu s Ančí tak těžko začínali? Anebo brzy potom, za té strašné neúrody, co rolníků jenom tu v dědině přišlo o střechu nad hlavou! A Martin vždycky pomohl! Neoblížel se na to, že by na to mohl i sám doplatit, pomohl a nic za to nechtěl! No, to si Martin s Ančíkou nezasloužil! A Jan se i teď, po tolika letech začervenal studem. A v tu chvíli se rázem rozhodl. Už věděl, co má a musí učinit! Zvedl s ulehčením hlavu a střelil se s očima Ančí, která jej upřeně pozorovala.

„Je ti něco, lanoškat?“, starostlivě se zeptala máže. „Ně, nic, Ančíčko! Proč?“, odvětil trochu rozpačitě Jan. „No, už hodná chvíle sa na tebe tak dívám a nevím, co si mám myslet? Co ta tak trápí, chlapče?, neposil mně? Teba ti pomůžu“, nabídlá se. „Ale víš, děvča, tak sem o všechnem přemýšlel a tož sem došel na to, že bych, no, že bych teda...“, Jan několikrát polkl naprázdno, načel ze sebe pomalu vysoukal - „no, že bych za tím Martinem přeca enom zašel, no! Maruška přeca nemože za to, že my dvě sa s Martinem luéváme! A gdyš ide tetka o ňu, mosí jí všeco boken! Nemám pravdu? A tož ho prosím, leští by nám zasej nepomohl, že mu to nikdy nezapomenu, enom ať sa na roňa už nezlíbí! Co na to říkáš, Ančí?“, zhluboka si odalychl Jan. „Co na to říkám? No, že by bylo enom dobře, moc dobře, ty Janku paličáry!“ a Ančí přešel přes pobledlou tvář zachvěv úlevy. Malatně sklesla do podušek a silně mu stiskla paži. A oběma se v tu chvíli nějak ulevilo...

Fanka

A právě tehdy za dveřmi světnice ztichly chvatné kroky. Chvilka vahání, načel tise, jako myška, hbitě vklouzlo dovnitř stápaté a lubeňoučké děvče v noční košice. Byla to Fanka, Maruščinu sestra. Obě si byly hodně podobné, ale mladší a útlejší černoooká Fanka byla mnohem živější a neposednější, než její starší a vážnější sestra. Kam se vrhla, tam jí bylo hned plno. Ale teď byla potěkud nesvá.

„Neruším vas tatičku, maměnko?“, zeptala se nesměle Fanka a rozhlížeje se po světnici obrátila se k Ančí. „Neni tady Marča? Víte, čekám ju už hodnou

chvíli a pořad nejde. Nemožu bez ni usnúť! Šak říkala, že než pojedeme spat, opta se vás leští byste ešte něco nepotřebovaly a že sa hned vrátí. A tož gdyš jí turt není, idu sa podívat co tu tak dlúho dělá? Ale šak tady není?“, divila se Fanka. „Nevíte gde je?“, zeptala se neisté a pohlednouvši tazavě z jednoho na druhého přisedla si na okraj pelesti k Ančí a ještě dodala: „šak gde by co ešte tetka hledala tak dlúho?“

Chvíli bylo ticho, nikdo nepromluvil, až posléze Jan mlčky zavrtěl hlavou a bezradně pokrčil rameny. „Jště to nevíme, ale ináč není, než že bude vsát enom na tom Antonínku. Šak gde inde by enom mohla byt?“, odrušil mrtvě po chvíli a opět zmikl. „Na antonínku pravíte tatička, že je? A co by tam pro paníčka svateho tetka po tmě ešte takého hledala?“, divila se Fanka upřímně. „Ale děvčico, to sem zavimla asi já!“, ozvala se Ančí a prověřile dodala: „neměla sem hošt spomínat tú vošu, no!“ a smutně si povzdychla. „A jakú vošu, maměnko?“, zeptala se Fanka. „No přeca Antonínkovú! Víš Fanko, gdyš sa má Maruška přišla optat, leští ešte něco nepotřeboju, měla sem trochu žitní. A tož sem jí řekla, leští by mně ešte nedonesla s komory trochu Antonínkovéj. A ona, že hned pro ňu skočí, že máme čerstvú! Ale gdyš sa dlúho nevracela, bylo nám to už jakési divné a tož sa tam tatiček šli za ňu podívat. Ale Marušky tam nebylo! A nigde jí doma není! A víš, že ani Reka není doma? Tož leští utěkl negde za ňu, nebo enom tak, nevíme. „Bože, Bože, leští sa téj děvčici snáť něco stane, do smrti si to budu vyčítat, že sem ju vyhnala na noc z domu!“ hořekovala Ančí se staženým hrdlem a její materské srdce se zachvělo rostoucimi obavami.

Fanka leknutím ani nedoposlechala co Ančí už říká, když vzrušen polekaně vzkřikla: „Paměnko jediná! Dočkejte maměnko, co sie to říkaly? Že vam Marča šla do komory pro Antonínkovú a už sa nevrátila?“, vyběhla třesoucím se hlasem Fanka s pláčem na krajíčku. Ančí němě přikývla a zaujívala se nechápavě na dceru. A ta se rozvzlykala, třesoucími se dlaněmi si začala ztmoulet usazené oči a dala se do usadavého nářku. „Tož já už asi vím, gde naša Marča bude! Ona je snáť opravdu na tom Antonínku!“, vykřikala ze sebe nešťastně. „Co pravš děrko, jaks na to došla prosim ta? Povídej honem a neplač!“, vyzvala ji netrpělivě Ančí.

Fanka si utírela rukávem kšůlky oči a když se poněkud uklidnila, začala vysvětlovat, síce trochu nesouvisle, zato upřímně. „Tož teda kdys nás z Marčú tatíček v tych Nivek poslal na poleďné dom, abychom tetě Anelce z nečím pomohly. Marča si doma všimla, že nám už nejak dochodí Antonínková. A tož sme sa spolu domluvily, že napřít teda pomůžeme tetě s pokludem a potom, že já zaleším bore ke studance a ona zasej posbírá vajca, dá drůbeži a husám a nachystá krmenu dobytku na večer. A gdyš to stáhnú, že jí ešte z nečím pomůžu. „Inomže mezi tým máš tetu Anelku poslaty ke Smekakovym na ty kvastice, že nám bodaj zítva nečého napečú. Ale potom si zasej spomněly, leští bych snáť ešte nemohla zaskočit ke strýcovi Martinovi na Horní Konec, že aby nezapomněli zajet šrotovat. Šak že to majú nachystané na sypce. Ale gdyš sem potom doletěla spínky dom, tož sem zasej ešte pomáhala Marčaně s tým futrem. A na ten Antonínek sem potom už načisim zapomněla! Nevymlouvám sa, maměnko, ani trochu nie, na mŕ dušu! Marča nevěděla v tom, že sem na tom kopci nebyla! A teda gdyš v tej komore nic nenašla, tož aby vas asi nezarmůtela letěla honem na tú Antonínkovú. Tak sa nezlíbte na ňu maměnko, že vam o tom nereklá! Ona se asi bála, že byste jí v tom bránili! Za to všeco možu enom já! Bože máj dobrý, jak ňu to enom všeco mrtí! Toľakj starost sem vam všockým nadělala! A zbytečněj. Je me to hrozne ľuto, ma nevíte jak. Už sa to vécej nesmí stáť! Enom nedaj Bože, aby sa tam Marčaně něco stalo! Viděla sem, jak tatiček spadl v toho voza a jak sa veľice uderyl! To bych asi nepřežila! Najrači bych tam žetkaj za ňu utěkala, ke studance trefim ať poslepačky! Bylo bych tam ani, cvajot! Co říkate, maměnko, možuť, obrátila se nečekaně k překvapené Ančí. Ale ančí by čekala na odpověď, seskočila s pelesti a hbitě se přitocila k Janovi. „No řekněte tatičku, řekněte, že možuť, moc vas prosím!“, žadonila Fanka. Čbyta jej kolem krku, objala jej celou silou svých dětských paží a posílala se mu prosebně do očí.

„Ty? No ba! No to ešte tak! Máme snáť malo starostí?“, vzkřikl polekaně oha, Jan i Ančí. „Jaks na to došla, prosim ta?“, otázal se naoko přímě Jan, ale už u poznání smířlivěji. Posadil si ji na klín, pohladil ji a začal jí domlouvat.

„Víš, Fanko, my bysmu byli s maměn-

ků velice rád, kdyby tam mohla za něj zběhnout, to víš, ale kdyby to bylo ve dne, ale teď v noci? Celou dobu irame, gde Maruška tak dlouho je a co si s ním stalo a to teďka bysme sa měli strachovat ešče aj o tebe? No, uzma! To ti nenapadlo?“, třeplivé jí vysvětloval Jan a uchopil jí za ruku dobrácky si jí přitiskl na prostřední velou skráň. Ale Fanka se bránila: „Ale tatičku, šak jí bych dala pozor, slíbuj vám to! Nechodí k lůžkům a potom už to nik, není! Enom aby sme sa z Maruš negde v té) tmě neminuly!“

„Nu, ošál Jan rozpačitě: „Chápu ta, že to myslíš dobře a chceš nám pomoci, ale víš, ešče než došlas, my sme sa z maměnkú domluvili, že požádáme strýca Martina, lešti by sa nešel za ním podivat on, že maměnko?“, obrátil se Jan k ženě. Anči mlčky přikývla a vrhla prosebný pohled na Fanku. „Ale to ne?“, zvolala Fanka zklamane. „Šak já bych přeca...“, Ale Jan jí neechal domluvit: „Ně, ně, děvča! Nežlob sa! Už je dost nájednom to stač! Samotná ta nikde nepustime, to nejdě! Pochop přeca, bojme sa o vás obě, ne dív sa! A kdo by nám potom nosil vozu z Antonička?“, pokusel se jí rozveselit.

Fanka se však na něj vyčítavě podívala, smutně svésila hlavu a sesedala mu z klína. Chvilku mlčela, ale ještě se neovlávala. Lítostivě se na něj podívala a znovu loudila: „Toš dobře tatičku, když jináč nedáte, mosím vás poslechnout, jak jináč! Ale víte co?“, zvedla hlavu. Jan pokrčil lhostejné rameny – to nevíš, co ešče máš, ale gdyš máš to řekněš...? Fanka nejprve nesměle pípala, ale když viděla, že nic nenamítá dostala si odvahu:

„Tož víš, gdyš mě nechcete pustit samotná, tož lešti lysme tesla nemohli jít obá. Šak já bych vám pomohla! Beztek má maměnka toľkaj říkaly, že už su skoro tak pevná, jak sú oni! Tož estli byste mohli a tá noha vas moc nebolela, tož...“ „Ale, ale, neprav! To že maměnka říkaly? Nu podivajme my sa!“, divil se naoko Jan. Fanka se však nedala znást. A boljů vás věcěj křiča, nebo tá noha?“, vyzvídal opět Fanka. „Nu, tesla? A k čemu tu chceš vědět, ty malá ženská?“, usmál se nevěřičně Jan. „No proto, že než by sa došlo na Horní konec ke strýcovi Martinovi, za ten čas bysme přeca mohli být snáť už aj negde v poli Kopca, víte?“

„Aha, tož taká to vymyslela!“, usmál se. „No, já nevim“, ošál se rozpačitě Jan. „Ešče si to rozmyslím.“ Ale pohlednuv na usmívající se Anči vzápětí tused podotkl:

„Toš abych pravilo řekl, něco by na tom snáť asi mohlo být. Ale co kdyby sme sa optali ešče maměnky, co pravěť? Fanka ochotně přikývla. „Alebo víš co, ty špekulante? Doslkáme ešče tak bošinka a když do té doby Maruška nedođe, (oš sa tepla pustime za ním my dvě. Skusime to. A lešti by nám to nejak nešlo, tož by nám zbyvali už enom ty Důbravě. Jiného není! Co říkáš?“, usmál se na ni a přitiskl si jí k sobě. Fanka si pak samotou radostí pískovala a celá zářící vlepila Janovi dětskou pusou kamzí za nůho ná neholetou tvář. Anči pohledla na Jana a přesto že byla smavená, musela se v duchu usmát, jak to s těmi dětmi umí.

„No a všilka) si ešče honem utěkej na chvílku lehnout, ty treperendo, af si už to odpočineš! Já ta potom zbudim!“, obrátil se Jan k Fance a ještě dodať – tož už běž, běž!“ A Jan pohladiv jí, dobrácky jí popostrčil ke dveřím.

Když Fanka odešla, osaměli Jan s námahou vstal a zkusil se projít po světnici, ale moc mu to nešlo. A tak si ztěžka opět přisvěl k Anči a poznamenal: „Šak to vidíš, holka, tá nejladší to vyřešila za nás, ajn, evajn! To je tak když kuřa poučuje slepku. Ale mohli by sa na nů člověk zlobit? Ale s tym Martinem, no, řeknu ti, to mě sameho nenapadlo!“, povzděchl si Jan a rozpačitě se pokrčabal za uchem. Anči pokývala hlavou, zadívala se na něj jak je šrben a s obavou se zeptala: „A ty to chceš opravdu zkusit, Janičku? A trůšáš už?“, „Ně, já ani nevim, Anko, to uvidime, šak už Pánbůh dá! Ale gdyš jsem il to už dúbil...?“ Povzdých si Jan a poněkud znejistěl. Chvilu bylo ticho, každý byl ponořen do svých vlastních myšlenek, až tu se Anči s námahou nadzvedla na kůži a obrátila se k mužů. „Ty Jane, čuješ? Máme my to ale hodně děti, chvilu Pánu bohu, co pravěť? Enom ale, aby dostaly také aj hodně muže, tak bych jim ta přála!“, povzdýchla si ještě a unaveně sklěsa zpátky do podušek. „Baže sú hodně!“, přitakal Jan. A jak! To máš pravdu, děvča. Ale nevěty z nich ešče poděľaj, na to majú ešče času dost, věř tomu, že mají. Usmál se chápavě na ženu.

„No šak ba, baže mají. To já enom tak, ale to ti ešče povím – nevlím si!“ Tak sa mně zdá, že už začínajú coss divit, nežda se ti! Obě dvě!“ Jan udiveně povytáhl obočí, na chvíli se zarazil, ale pak mlčky uchopil Anči za ruce, v nichž cítil horečnatě tepat tuž krev, která kolívala v žilách obou jejich dětí. Sklonil

se k ní a přitiskl horké čelo na její prostřední velou skráň. Anči se k němu přimkla a mlčky jej pohladila. A když mu pak pohledla do očí, spatřila v nich tentýž jas a tytéž nadočkavě plamínky radosti jako tenkrát, když mu poprvé ukázala jejich prvorozenou dcerušku. A on tehdy radostí bez sebe, dal jí růž. Bůh ví, kde jí tenkrát ještě sehnal, když za okny už poletoval sněh. Douho jí tehdy sotva polorozvitou a mrazem oviněnou, jako ten nejváženější skvrn schovával za zády, než jí jí vtákl, celý nesvrj do dlani. Ale pro ni to bylo tenkrát ta nejkrásnější růž na světě-dar za věrnou lásku, ctnost a vroucí oddanost.

A když Jan Pánu po několika letech požehnal podruhé, bylo to v máji, v plněm rozpuku jara a prvního rašení růží. Ale ani v jejich zahrádce pod okny stavení jich nebylo tůlk, kolik lásky bylo v Janově oběti, když stanul u jejího kůže, lešti dnes se při té vzpomince Anči trochu zapýřil. Jak by asi dnes přivítal svého synka? Hořce si povzdýchla lítost... Na řasách se jí zatřpytily slzy a drobnouké vrásky kolem úst a očí se jí opět začaly plnit jedovatými krůpějemi „horké nemoci.“ Zatočila se jí hlava a její pohled sklouzl z nezrymáčeného stropu na sošku sv. Antonína s Jezulátkem v náručí naproti na kosně. A v tu chvíli, jako ve smach a z velice dálky zaslechl ten hlas: „Já dobře vim, co každého z vás trápi! Ale neztrácejte naděj! Všichni jsme dětmi jedné Matky, se kterou se radujeme, když nás všední těší, ale ke které s důvěrou utěkáme, když nás něco trápi. Však proto tam také nahoře u „studánky“ pod sv. Křížem vaše Maruška klečí a vroucně prosí za tvě uzdravení, sestro! Bud dobré mysli, přimluvim se se Matky Boží, aby vás všecy oblažila svou Milostí!“

A když tajemný hlas ztichl, Anči si nebyla jista, jestli se na ni světec ještě neusmál... Nevěřičně si rozřesenou rukou protřela oči, ale nic neobvyklého nespatřila a ani se nikde nic nehnuło, jenom ten hlas, plný úcty a pochopení, neověřitelné lásky a toľk uklidňující, ten jako by v ní ještě stále dozrival... Anči se užasle obrátila k Janovi, ale neřekla nic. Snad by jí ani neuvěřil... A tak pomalu zavřela oči a v její duši se najednou rozhořstl blažený klid a mír. A Jan, jako by vytušil, že se v ní děje něco co přesahuje lidskou mysl, nechtěl rušit. Vstal, na nic se neptal a stanně, jen tak hořou dlaní jí setřel rosu z pohublé tváře...

Konec 2. části, přístě dokončeni.

KONCERT NA „BLATNICKÉ HOŘE“

„Ty Martine, poslouchej, dvanactého tu hraje Hradištan, tak dojedz.“ No in asi nepojde. Tolik práce (je to neděle) musím posekat trávu a do vinnohradu (mám ne daleko od Prahy pět hlav vina u domu) a „Vždyť to znáte. Začal jsem se vymlouvat sám sobě, že je to tři sta kilometrů a že to nemůžeme stihnout a že se to vlastně vůbec nehodí a kdesi co, a do toho všeho se mně žena reptala epusobem, jakým se ptávala babička: „Martinku, jak chceš ozdóbit dort k svátku?“ „Martinku, v kolik budeme ráno vstávat, abychom to stihli? Chtěla bych se zastavit u Slavkova na té vyhlídce.“ Dva na jednoho, to není fér.

„V devět musíme vyjít, Tonda má čas jenom v poledne, tak abychom se viděli.“ Zapřel jsem v duši Hradištan! Hradištan znám jako svoje boty. Poslouchám desky a chodil jsem přes na něj a teď pojedu až do Blatnice na koncert Hradištanu. Kdy jsem vlastně viděl Pavlicu s Hradištanem naživo naposledy. To to let. To mohlo být někdy v 97., nebo v 98. roce. To byla úplně jiná kapela, než jsem znával z osmdesátých let, kdy nahrával s Jaroslavem Keckem. Na svou dobu to byly směle počiny, protože používal syntezátor ve folkloru, jako oni, toho se vřichni báli jako čert kříže. A pr převaru nahrával se Zazanou Lapčíkovou a Tmílem Vlčíckým a to mně tehdy vážně udovilo. Růk jsem poslouchal Práti děti (1994). Nebo ten „big-bít“ s Vlastou Redlem (Vlasta Redl a AG Flek a Jiří Pavlica a Hradištan 1994). To byl taky nářez. Takhle tedy nikdo nikdy folklor nedělal a kolik mistrů se o to snažilo. Jenomže Pavlica už v Osvěžená duše (1994) není takový ten folklorista-

-emnicista. Já mám totiž dojem, že pro toho mistra není rozhodující styl, ale obsah sdělení. Přece ty „pobanské nářevky“, které předvádí na CD s Yas-Karem (Svítání 1997) nebo úplně jinou, než asijskou, rytmiku Dieu Plaatjens na Mysu dobré naděje (2000-2001), jsou toho jasným důkazem. Nebo... nebo. To už zní, jako anekdota: Jiří Pavlica a Hradištan doprovází Pši vojáky.

Vždyť já ten Hradištan vůbec neznám, a Blatnice není zase tak daleko a, ale jenom docela malý, kousek odsud leží milovaně Horůvsko. Jedeme!!! Blízko za Veselím nad Moravou se mě vždycky líbily, posladily v ušdli jako nyní. Ale pozor! U Antonínka jsou kolotoče. Tak uhlé Tondovi nezapomenu. Copak se dá zavřít posť s kolotočema. Vážně se snažím představit, jak přijede do Prahy folklorová kapela a Matějka posť v „jalděfaldě“ zavře o dvě hodiny dřív, aby ten kravál a lochmesek a antedromá, nerušíl polooprázdňou osmínu křídla starého španělského paláce. Ale Martinku, pozor, tohle není žádná „jalděfaldě“ ani kadejka folklorová kapela. Ješ na KONCERTĚ NA BLATNICKÉ HOŘE, tak se už a pamatuj. Začali se totiž dít věci, které opravdu nejsou nalánci vřodni. Zíral jsem jako blázen, když koncert zahájoval blatnický pan šarš a starosika Blatničky, paní Hradišková. To jsem neviděl ani v televizi, takovou duchovně společenskou hrmu. Samozřejmě že i pouli hluk ke kostelu nedoléhá, asi vážně zavřeli dřív.

Blatnický pěvecký sbor VOX BLATNICENSIS uvedl svůj chrámový repertoár a obloha se začala pomalu propašňovat, slunce se sem tam vyhoj-

lo v mraků, jakoby náhodou, ale na nábody už moc nevěřim.

Tiňá, znáte ten pocit z dětství, když čtete knihu, která vás, jak se říká, vezme. Člověk nejednou nemá mezery v historii, ví přesně, jaké se nosily šaty v šestnáctém století, jak vypadalý tehdy kočáry a dokonce ho ani nepřelovps, že za rubeň je hospoda U řáby, kam chodil kat Mydlář, nebo že tam podíval nejlepš jehněčí hříbiok v celém království.

Hradištan předvedl samozřejmě brilantní výkon, ale atmosféra byla vážně nepřízná. Oni nehráli jinak. Snad byla v Blatnici jiná rezonance, opravdickéjš. Ne proto že se sešli kamarádi, nebo že se vřichni tak nějak jako známé, to ne, ale protože jsme to vřichni asi opravdickéjš chtěli. Možná, že za to může sv. Antoníněk, jako patron zapomenutých věcí je nám na ty švele vrátil. Myslím harmonii, pochopení, lidskost, radost, krásu, úctu... Možná že nastávají lepší časy.

Moc rád bych slychal KONCERTY NA BLATNICKÉ HOŘE častěji a nejen Pavlicovy. Ten už hrál leckde a měl vždy velký úspěch, pravdě jeho sdělení jsou lidská, opravdová a proto je jedno, jestli to hraje cimbálková nebo rocková kapela hodně nahlas. Rád bych slychal koncerty JARO tentě Pavlicův, co ve mně nechal záitek hodny zapamatování a proto patří díky blatnickým i Jiřimu Pavlicovi. On má schopnost těšit.

PS. Musím se přiznat, že u Slavkova, tam na té vyhlídce jsme nebyli. Nestihli jsme to. Ale tam pojedeme jindy, jenže tohle samé už nikdy jindy nezažijeme.

Martin Štamovský
(autor článku je výtvorník)

Kronika – 1957

Celý rok byl většinou chladnějš. Sněhu bylo málo, led téměř žádný, jenom časté plískanice. Iam bylo suché, vřbí deště nastaly až při sklizení sena a o žních. Jenom v lednu bylo trochu skutečné zimy. V únoru mrdo na suchu. V březnu vystoupila teplota až na + 17°C. Duben byl skutečně aprílový: do 6. dubna bylo teplo, jak 3. únij byli chladni a přišlo, od 10. do

17. dubna mrzelo a kousec dubna byl teplý. Ledovi muž nemadřali žádných škod, byli jenom chladni. Na podzim

při sklizení také přišlo, jak tepy, tak ostatních plodin.

Dne 26. ledna konalo IZD výroční členská schůzi za přítomnosti vřech 37 členů a hostů. Žáci v PO předvedli kulturní vřivka. Duclený příjem za minulý rok činil 522.053,07 Kč. Předsedou IZD byl opět zvolen Franti. Valáček č. 588. Po schůzi se konala beseda s občerstvením.

V noci z 25. na 26. února zapálil neznámý pachatel stoh slámy IZD, v němž bylo 462 q krmné slámy a celý shořel. Škoda činila přes 25 000 Kč. IZD

v Upravě ihned nabídl družstevnou pomoc, a to 3 vřetky slámy zdarma. Předseda jim vřejně poděkoval na okresní konferenci družstevníků ve Veselí. Vyšetřování pachatelů je v prudu a do vyřetřování vřevy byli vzati FB a ZS., avšak pro několiká úmrel byli propuštěni. Pojistovna uhradila škodu 21.919,- Kčs.

Byla učiněna opatření, aby se zabránilo šíření slivstavy a kaňhavky v krmivě IZD i v obci.

Se setím jím se začalo rašňobem

března. Dne 12. března byl proveden srod a ustájen v novém krásně koseném března byly všechny obiloviny zasa-
ly. Začátkem března bylo prodáno zaří-
zení družstevní prádelny a JZD převzalo
úpadkově hospodářství Ant. Petratura
č. 77 ve výměře 7,61 ha.

Na investiční výdaje v r. 1957 plá-
nuje družstvo 1.463.500 Kč. Zálohové
se bude vyplácet 10,- Kč na pracovní
jednotku.

Pracovní morálka se proti dřívějším
rokům zlepšila. Koncem dubna byla vy-
budována proužka prasnic a 2. května byl
proveden převoz prasat.

Obilovin bylo zasaeno 62 ha, odspanin
12 ha a pícein 7 ha. Luk má JZD 21 ha.
Od 1. května nastoupí místo účetního
JZD hoříč Jos. Kúdela č. 497.

30/7 dáva výpověď s JZD zakladatel
družstva p. Petr Pjaček pro rozborse
mezi členy a vzájemné napadání.

Průběhem listopadu byly uziminy za-
sety a zakoupen již 4. traktor. Družstevní
škola práce bude zahájena 4. prosin-
ce. Byly přijaty nové stanovy družstva
na členské schůzi 3. prosince.

Hned po Vánocích bylo započato
s generální opravou a přestavbou di-
valéžního obecního sílu na kulturní
dům. Na celou opravu bylo plánováno
150 000 Kč, avšak plán se změnil a již
v tomto roce činí skutečný náklad

200.000,- Kčs mimo brigádnické ho-
diny, které byly nápravně občany
zadarma.

Na jaře byla opravena silnice k ná-
draží a vydlážděno prostranství před
budovou MNV a kostelem nákladem
28 000 Kč. Kino bylo přestěbováno na
bývalý hostinec Pálenice č. 195.

5. opravna a nádstavbou kotelny
věže se začalo začátkem dubna a práce
byly ukončeny v říjnu. Náklad činil
220 000 Kč. věžní elektrické hodiny 28
tisíc. Zdroj věže bylo nadstaveno o 8 m.
Na něm sedící bání je 5 m vysoká a má
6 m v průměru. Ukončení věže nad bání
je 10 m vysoké. Na pokrytí bání spu-
třebovalo se 160 m² měděného plechu
a mnoho m² dřeva na věžní konstrukci.

Volbám předcházel agitáční ne-
děle 28. dubna, kdy učitelé, zástupci stra-
ny KSČ a MNV a pracovníci ze závodů
jednak zvali všechny místní občany
k účasti na 1. máje ve Veselí u Mor.,
jednak převáděovali voliče o jejich
vlastenecké povinnosti, aby se dostavili
19. května k volbám. Výsledky agitáční
neděle byly radostné. Celá řada občanů
uzavřela mnoho hodnotných závazků.

V neděli 19. května konaly se volby
do národních výborů. Volby v naší
osvobozené vlasti jsou pro pracující
velkým svátkem, neboť jejich cílem je
další zvyšování životní a kulturní úrov-

ně našeho lidu. V naší obci bylo zvoleno
25 členů místního národního výboru.
Jsou to: Valáček Ant. 561, Smějsík Ant.
643, Vyhřel Ant. 630, Žufan Jos. 392,
Fiaček Jos. 613, Míchal Ondř. 525, Grá-
bec Jos. 179, Petratur Stan. č. 1, Nevala
Lad. 256, Čičha Václ. 652, Míšek Frant.
571, Hanák Jos. 20, Slovák Pav. 123, Lu-
kás Ant. 56, Malý Boh. 445, Pač Jos. 204,
Staněk Ant. 446, Míchal Fr. 196, Mička Fr.
68, Vyskočil Ondř. 86, Vrána Frant. 604,
Hanák Ant. 464, Valáček Vlad. 471, Cha-
biča Jos. 474, Koluch Jos. 220.

Do okresního národního výboru byli
zvoleni: Lukás Ant. 256, a Vlad. Valáček
471. K volbám se dostavilo přes 98%
voličů a volili kladně až na nepatrné
výjimky. Letošní květnové volby jsou
projevem a odhodláním našeho lidu
dobudovat socialismus v naší vlasti.
Předvolební kampaň měla však v naší
obci charakter protisocialistický, neboť
na besedách kandidátů a voličů byli
pokrokoví kandidáti vyřazováni a do-
sazováni noví, kteří bývali úfíve orga-
nisováni v lidové straně. Proto správně
vyrval na členské schůzi JZD 6. dubna
p. Mil. Pavka všechny přítomné, aby se
zapojili plně do předvolební kampaň,
protože nové navržení kandidátů budou
se analyzovat brádit růst družstva a bránit se
v socializaci vesnice.

PODKARPATSKÁ RUS Část IX.

Po mnohých vnitorních diskusi-
ách poverila Americká národní rada
Uhro-Rusinov mládežní aktivista G. I.
Zatkoviča, aby vypracoval memoran-
dum, s ktorým by sa americkí Rusini
obrátili na W. Wilsona a požiadali ho
o pomoc a podporu ich úsilia pri zis-
kavani ich národnej slobody.

Zatkovič predložil návrh memo-
randa 1. októbra 1918 Americkej
národnej rade Uhro-Rusinov na jej
zasadnutí v Scrantone. Po chválení
textu sa obrátila delegácia amerických
Rusinov 21. októbra 1918 na W. Wil-
sona a odovzdala mu memorandum
pod názvom „Memorandum from the
American National Council of Uhro-
Rusins, to his Excellency Woodrow
Wilson, president of the United States
of America“.

V memorande bolo najskôr cha-
rakterizované územie, na ktorom žijú

Rusini, ich národ, americká emigra-
cia a jej činnosť. Potom bol predsta-
vený návrh na zriadenie štátoprávneho
postavenia Rusinoy, ktorý mal tri
varianty:

1. Aby uhorskí Rusini dostali úpl-
nú nezávislosť. Ak to nebude možné
- aby sa - 2. mohli zjednotiť s Ru-
sinmi v Halíc a Bukoviny a vytvorili
spoločný štát. A ak ani to nebude
možné - 3. aby získali čo najviaciu
autonómiu, ak by Uhorská Rus osla-
i nadalej súčasťou Uhorska.

W. Wilson vysvedil delegáciu, že
nebude možné realizovať prvé dva
požiadavky a že ani USA ich realiza-
ciu nepodporia. Upozornil ich však na
to, že je možné realizovať poopravenú
tretiu alternatívu, a síce autonómiu
Podkarpatskej Rusi, resp. Uhro-Ru-
sinov, ale nie v maďarskom štáte, ale
niektorom štáte slovanských susedov

Podkarpatskej Rusi. V podstate na-
enačil možnosť začlenenia tohto úze-
mia do chystaného česko-slovenského
štátu a rusinskej delegácii doporučil,
aby hľadali spojenie so susednými
slovanskými národmi.

Americká národná rada Uhro-
Rusinov pravdepodobne očakávala
podobný návrh, lebo skratka začala
prostredníctvom G. I. Zatkoviča ro-
kovať s T.G. Masarykom. Zatkovič mu
predložil kópiu memoranda, na ktorú
si po rozhovore Masaryk poznamenal:
„S Zatkovičem a jeho přáteli ve Phi-
ladelphii raději, obsírně 26. oct. 1918
o možnosti jejich připojení k našemu
státu. Dají návrh.“

23. októbra 1918 hola Americká
národná rada Uhro-Rusinov prijatá
za členu Stredoeurópskej demokratic-
kej únie (Mid European Democratic
Union), na čele ktorej stál T.G. Masa-

ryk. Žatkovič vo Philadelphii podpísal Vyhlásenie nezávislosti ako jeden zo zástupcov dvanástich utlačaných európskych národov. Pred podpísaním zdôraznil vo svojom vystúpení osobitosť uhorských Rusínov a ich rozdielnosť s Ukrajincami, pričom podozrel, že dejiny uhorských Rusínov boli odlišné od dejín Ukrajincov, no pripustil ich jazykovú podobnosť a blízkosť.

Vo Philadelphii mal G. I. Žatkovič s T. G. Masarykom d'alšie rozhovory s uhorských Rusínov a o tom, aké bude ich postavenie v česko-slovenskom štáte. Podľa Žatkovičových spomienok, T. G. Masaryk im d'alší „plnú autonómiu“ a na otázku, aké budú hranice ich územia, povedal, že „hranice budú tak ustanovené, že budú Rusini spokojní.“ Masaryk ale pripomenul Žatkovičovi aj problémy, s ktorými sa budú musieť usilovať vyrovnávať v novej situácii.

Rozhovory v podstate vymedzili líniu koexistencie Rusínov s Česko-slovenskom na princípe federatívneho usporiadania štátu. V ňom mala mať Podkarpatská Rus autonómne postavenie.

Stanovisko T. G. Masaryka k pripojeniu Podkarpatskej Rusi k česko-slovenskému štátu a k postaveniu Rusínov s ňou bolo potom uverejnené v ruských amerických novinách a zástancovia takéhoto štátoprávneho riešenia začali medzi Rusínmi v USA kampaň, v ktorej chceli získať podporu krajanov. Ako sa ale neskôr ukázalo, Žatkovič nepochopil Masaryka v otázke hraníc Podkarpatskej Rusi. Žatkovič mal počas rozhovorov na mysli územie budúceho Česko-slovenska, na ktorom žili Rusini, teda aj východoslovenské územia. Masaryk zase hranicu, ako ju na svojej nápe načrtol ešte v r. 1915. Konkrétnejšie o území Podkarpatskej Rusi vtedy ešte nehovoril.

Pripojenie Podkarpatskej Rusi k Česko-slovensku schválilo zasadnutie Americkéj národnej rady Uhro-Rusínov 12. novembra 1918 v Scrantone a plebiscit, ktorý sa následne uskutočnil, potvrdil toto rozhodnutie.

G. I. Žatkovič a J. Gándul zblývdňovali svoju podporu myšlienke pripojenia Podkarpatskej Rusi k CSR takto: „Sme si vedomí, že týmito spôsobom budeme časťou dobre organizovaného štátu, s ktorým môžeme sa

ľahko dohovoriť obopojne zrozumiteľným jazykom, ktorý nám zabezpečí autonómiu. Sme ale pevne presvedčení, že z terajšieho chaosu vyjde opäť Federatívna Rus. Ale v tejto novej Rusi Ukrajinci nebudú mať takú národnú autonómiu, akú dostaneme vy v Česko-slovenskej republike. Okrem toho sme oddelení Karpatmi od svojich bratov v Halíči a na Ukrajine...“

V plebiscite, uskutočnenom na sistenie stanoviska amerických Rusínov ako rieši štátoprávne otázky Podkarpatskej Rusi, sa vyslovilo 1113 delegátov. Z nich za pripojenie k CSR hlasovalo 732 (66,42%), za pripojenie k Ukrajinskej republike 320 (28,13%), za samostatnosť 27 (2,43%), za spojenie s Indickými a bukovinskými Rusinmi 13 (1,18%), za spojenie s Ruskom 10 (0,9%), za pripojenie k Maďarsku 9 (0,81%) delegátov a za spojenie s Halíčou 1 delegát.

Plebiscitu sa nezúčastnili pravoslávni Rusini. Jeho výsledky boli zasláné W. Wilsonovi a tiež E. Benetovi (1884-1948) do Paríža.

Rozhodnutie Rusínov, ktorí boli za pripojenie Podkarpatskej Rusi k Česko-slovenskej republike, od konca roku 1918 a v roku 1919 aktívne podporovali česko-slovenská politika, lebo v tom videla možnosť posilnenia republiky i jej ambícií stať sa dominantnou stredoeurópskou krajinou.

Preto T.G. Masaryk, už ako prezident CSR, vyslal do Uhorodu Ferdinanda Piseckého (1879-1934), ktorý vo februári 1919 doniesol memorandum s únenením amerických Rusínov o pripojení Podkarpatskej Rusi k CSR. Masaryk tým chcel urýchliť rozhodnutie Rusínov a Ukrajincov pre navrhované riešenie pripojenia sa k Česko-slovensku. 15. februára 1919 odovzdal F. Pisecký memorandum Simonovi Šrobárovi.

V tom čase už bol v Paríži dr. Antun Beškid (1855-1933), predseda Karpatoruskej národnej rady v Prešove, ktorý krátko po vzniku CSR, eväziac nemožnosť realizovať pôvodné požiadavky rady, aby sa územie, na ktorom žijú Rusini, pripojilo k Rusku, orientoval prešovskú národnú radu na Česko-slovensko.

Podľa spomienok Vavra Šrobára (1867-1950) 11. januára 1919 počas jeho návštevy Prešova vyslovil A. Beškid v mene prešovskej Karpatoruskej

národnej rady oddanosť CSR a spolu s ostatnými členmi delegácie, ktorá sa dostavila k Šrobárovi žiadala, aby „rusínsky národ bol postavený pod ochranu Česko-slovenskej republiky, ponevác úřady maďarskou vládou menované ešte i teraz s ruským ľudom špatne nakládajú, takže ich politické, kultúrne a cirkevné postavenie sa v ničom nezlepilo a k maďarskej vláde namaj žiadnej dôvery...“

Na Šrobárov podnet odcestoval A. Beškid do Prahy, kde rokoval s predstaviteľmi česko-slovenskej vlády. Z Prahy odcestoval do Paríža už ako člen česko-slovenskej mierovej delegácie, v ktorej pôsobil ako odborný poradca pre otázky Podkarpatskej Rusi. Spolu s ním pracoval ako poradca pre tú istú problematiku dr. Ián Šobin.

Iniciatíva bývalých uhorských Rusínov a Ukrajincov na vyriešenie štátoprávneho postavenia Podkarpatskej Rusi v spojení s Česko-slovenskom sa vyvíjala aj d'alším smerom.

V polovici januára 1919 sa v Budapešti stretla delegácia uhorodskej Uhro-ruskej národnej rady vedená Augustinom Vološinom a Milanom Hódionom (1878-1944), reprezentujúcim už nový štát. V delegácii boli P. Leger a I. M. Kondratovič (1878-1957), M. Hođa žiadali, aby česko-slovenské vojsko obsadilo Podkarpatskú Rus. Neskôr o tom A. Vološin povedal: „Museli sme h'adat akési roľné výchylisko, pritom sme už d'alej nechceli zostať v Uhorsku, naše zjednotenie s Ukrajinou nebolo možné urobiť, lebo hlavnú úlohu vtedy mohla spíniť len vojenská sila, ktorú sme nemali. Čechov akonárod sme veľmi málo poznali, ale v tom čase to bolo jediné reálne výchylisko v daného pobrútenia - spojiť nás-ovod so slovanským národom.“

JAK PROBÍHAL ČAS ZIMNÍ A VÁNOČNÍ V OBCI BLATNICI V MINULÉM STOLETÍ

Celý advent začátkem prosince za našich mladých let bývala tuda zima. My děti jsme se bavily tím, že jsme si chystaly masky a obleky ke svátku sv. Mikuláše. Masky, jak Mikuláše, tak čertovy, jsme napřed udělaly makety a líčny a pak jsme je oblépaly novinovým papírem a z mouky rozdělávaným těstem. Pak se to dalo do trouhy u sporáku, až se to vysušilo a ztvrdlo. Líčna se vybrala a vypouklá maska se ozdobovala školskými barvami. Masky čertů, sazami a kamen, kolem očí červené kruhy, rty červené, mongolské a dlouhý červený jazyk a plátno. Mikuláš byl narůžovělé tváře, dlouhé vousy ze lnu, krásnou bílou mitru s podšitým okrajem, bílou albu (košili) s vyřezaným ornátem a krásnou goricko vyřezávanou berlu pozlacenou (bula, pastýřská hůl pro biskupa). Když jsme přišli do domu děti, děti okamžitě klečely na nohou a modlily se. Byli-li v sloně (slarebáci, jak čerti (bratrancei Sovišovi) je vázali do řetězů a tito „darebáci“ pňekali a křičeli. V přípravě ládu nám pomáhala večerama naše matka. Další večery do vánoc byly vyplněny vyřezáváním, malováním a stávením Betléma. Měl jsem určité nadání malířské a tak jsem maloval na překřížka, jak skála betlémskou, sv. rodinu, pastýře nesoucí ovceky, tří krále a jiné figurky, buď podle předlohy, nebo i z vlastní fantazie školskými barvami a pak předakoval a bratr s bratrancei vyřezávali lupinkovnu písečkou tyto výjevy. Nebylo krásnějších večerů v našich dětských letech jako tyto. Težko jsme sháněli peníze na pílečky, které se přehrátili trhaly (i kus za 10 hal.) Pak jsme přinesli z lesa u sv. Antonínka mech a figurky usadili do mechu, takže to vypadalo jako na louce pasoucí se stádu. Betlémskou jeskyni jsme osvětlili lárovkou z monočládku. Nastal Stodry den a večer. Od úlehlu věku jsme se postili, abychom uviděli zlatého beránka. Přes den jsme pomáhali matce v chystání večere, jako mléti máku na speciální štědrovečerní pečivo, zvané (pečky). Byly to buchtičky pečené v peci a ke štědrovečerní večeři se tyto pečky s duší z povidel, namočené v mléku a medu ovály celé v máku a dávaly se na mísu, až byla plná, čekala na štědrovečerní stůl. Žalme cukroví se těmto pečkám nevyrovnalo. Nastal Svatvečer

Celá rodina se modřila radostný řížemec. Pak jsme zasedli za stůl, kachlova kamna sálala teplo, otec rozdělával oplátky před jídlem s modem. Řázem sebou trhl a začal hládit na ramenou beránka, my děti jsme hleděly s údivem, že my nic nevidíme, ale on nám odpověděl, že jsme asi něco otřeli. Při štědrovečerní večeři na lavičce za stolem byla ošálka s obilím, ječmen, oves, žito, pšenice a prasa, jablka, brusky, sušené žesky teč láhev bílého i červeného vína, to proto, aby se v příštím roce umdlo. Polévka byla zasmážená s nudlama. Ryby jsme nachytali v potoce ve Svodnici, většinou malé bělice (do sítě) a matka je usmažila. Nahradily kapry, které se na dědině tehdy neprodávaly. V tom se na dědině ozvala trubka na kterou se snažil obecni pastýř (chovatel obecních byků plemených) zanořovat. Narodil se Kristus Pán nebo Nesem Vám noviny. Hospodyně vycházely a dávaly mu do koše velké pečené vdolky (pec byla v každém domě) s povidly a mákem, (Velmi chutné pečivo) nebo i mouku. Stromeček býval nastrojený na půdě, (typce na obilí) aby ho děti nespatřily dříve, než až u štědrovečerní večeři. Pak se na chodbě ozval zvonek (dopovad mě není známo kdo to zvonil, bylo vše tak tajuplné). Dárky bývaly skřivně, rukavice, žala apod. V tom se pod oknem ozvali kolelníci (chudí lidé, děti, ženy i muži). Byli obdarováni pečivem, peněz bylo málo. Při večeři děti se pomalu odebíraly spat na pec, aby je matka u pňlnoci vřadila. Otec se stryccem Janem besedovali u hubičky Apolóny a o půlnoci střídavě vystřelili z brokovnic 6 ran, na počest Novonarozněmu, každý před svým domem. Na Boží narozně se chodilo na hřbitů mě sv. a po ní nádeřovala hned druhá mše sv. zvaná Pastýřská. Na hřbitů za mych mladých let zpíval asi 60-ii členny sbor s orchestrem (house, trubky, klarinet). Zpívaly se skladby i slavných mistrů (J. Jakub Ryba „Hej mistři!“ a dalšíci skladatelů: „Vzhůru, vzhůru pastoukové, pravim Vám!“ (Maršula). Vedoucí sboru pěveckého (lyrické jednoty) byl tehdy místní farář a velký zpěvák, dp. Josef Směkal, (leži na blatnickém hřbitově). Varhaník teč velmi dobrý Noheř a dirigent HDr. Josef Bedšek, člen Akadem-sdražení Moravan, muž s absolutním

hudebním sluchem. Tato trojka se doplňovala a byla mezi nimi výborná spolupráce. Na Pastýřské mši sv. aby si i věřící zaspívali hrála blatnická dechovka. Narodilo se děťátko. Na svátek sv. Štěpána, Velká mše sv. byla za blatnické mládence s ořerou a na ni ministrovali ministranti 20-25 roků starí, sám jsem několik roků jako mládenec ministroval. Na Nový rok byla Velká mše sv. za dívky blatnické s ořerou a zase ministrovali mládenec. Po stránce kulturní na Štěpána večer a na Nový rok, hráli se divadlo a to v Lidovém domě na Pálemci. Hrály se i naročne divadelní hry. Jako režisér dříve byl Theodor Spurný spisovatel venkovských povídek, pod jménem Břesavský. Pak jeho dcera provdaná za uč. Nováka i uč. Novak, Josef Hruška úřed. u advokáta Bláčka v Ostrohu aj. Po divadle byla asi do 1 h. taneční zábava. Televize nebyla, ale s jakou radostí jsme chodili na divadelní zkonky, bylo v tom kus venkov. kultury, čisté zábavy. Pravidelné cvičení prostná axpoň 1x za týden, jak žáci, tak dospělenci i muži, i žen to samé i tyto divadelní hry, vše prováděla Jednota Československého Orla a my jsme přímo hořeli těmito idejly. Vzdělavatel býval obyčejně kaplan a našel se též v obci nějaký katolický učitel. Toto vše jsem si tvořil se spisu dějepisce prof. Pekaře. (THDr. Suránek nám doporučoval aspoň 10 minut denně něco číst). I když jsem byl seřky zhlapec a práce bylo stále dosti od ráno do noci, občas jsem něco přečetl a tak jsem dokázal odporovat na škole ve Strážnici i zběhlému profesorovi Dudíkovi, majnce dílo Pekařovo v ruce a citujíc mu slova dějepisce, takže tento nečekaje odporu zůstal překvapený a zmoldl se na slova, že bojovně jsme byli slavní, i když nositel kultury a humanitomy měl usnal opak. Odězva byla v jedlelné, kde mě ing. Volavpal domlouval, (i když mě měl rád) abych neotravoval starého profesora, který je léta zvyklý takto uča a nezneprějímňoval mu život. Podobný výstup jsem měl s učitelem Maděrou (husitou, de mým kamsaradem). Je chodil do strážnické školy když mně bylo 23 roků, byl jsem sejtarsím. Velmi mě měl rád v této škole penzista, bývalý ředitel na městěnce Kuběna. Tento vzácný muž nás učil čojtjnu a ruštinu. Do hodin ruštiny jsem

mu nechodil, byla nepovinná a dělal jsem mu problémy. Kolikrát mně to chudák dával, tak někdy jsem tam šel, aby mě mohl oznámkovat. Inak to ale bylo v řečtině a zvláště ve slohových pracích. V tomto jsem byl ve třídě mezi prvými. Také jsem se za 2 roky s těmito slohovými pracemi nesetkal. Bylo ůch hodně a všechny si je nechal na památku. Učitelům tělocviku byl profesor Hryš. Chodil jsme do tělocvičny do gymnázia. Tam bylo nářadí, hrazda, bradla, kruhy. Jednou ho překvapil při cvičení na hrazdě (několik veletců) a na bradlech (přejetí po obou žerdích rukama, pak se otočit na jednu žerď, pak jednu ruku ušlechit a stát na jedné žerdi jednou rukou, stojka) a tímto bylo velké umění. Toto dokázal Antonín Gazárek, 16 letý chlapec za Vracov, dorostovec ČS. Orla. Když opustil nářadí, profesor mu poslal ruku a řekl: jsem starý tělocvičák, ale toto nedokážu, Gratuluji Ti Janku. Těz nás tento profesor učil jízdu na koni. Škola měla svůj statek, chlévy, krávy, koně a prasata. Tam jsme prováděli práci. Sám jsem tam orál kusím pozemek pro vnohrad. Na školních pozemcích jsme se učili orat v roce 1946 traktorem, který dodali k nám Američané. Byl to traktor F m. Fordson, měl hydrauliku a dva pluhby nesené. Pohyb byl petrolejem. Denně jsem do školy nechodil, když byla práce, zůstal jsem doma a pak vše doháněl. V prvním ročníku jsme měli učitelem ing. Filipského. Byl to člověk velice a když ponejprve přišel do třídy, rozhlédl se a pravil: Hnědá není Vám zde chybět li viděl, že nad tahou visí obraz Stalina a ve II. ročníku v pschodil při též kříž. Když se někdo nenozval, tak jsem řekl, že kříž. A on odpovéděl: Ano, Bůh Vám tu chybět, proto toho tatíka (obraz Stalina) dejte bokem a přinezte z vrchu kříž. Byl to velmi vzdělaný muž, zkušný životem (po druhé svět. válce jeho synovi utrhla náslapová mína nohu až u pasu. Toto otce tak mrzelo, že se s tím nevypořádal a nervově onemocněl). Učil nás češtinu, chov hospodář. zvířat a také nás měl dvě hodiny týdně aktualita a řečnictví – slovní projev. Vzpomínám si, že jsem měl jednou aktualita asi půl hodiny – a mluvil jsem z paměti. (Ostatní spolužáci to měli napísáno na papírku a katali nemožné, ale dá se to pochopit – každý nemá dar řeči a přednes). Byl se mnou tak spokojen, že mě dával všem za vzor. Když jsem měl další aktualita, po ukončení

jsem musel odpovídat na dotazy, které mně spolužáci kladli a byli tam též povani dva mladí učitelé a ty se mně vyptávali, ale čestně jsem obstál proti všem, k velké radosti pana ředitele Filipského. Ten u mě, musím-li to tak říct a to ne s pychou, ale se skromností (poněvadž to nebyla má zásluha, ale Toho, který mě tyto geny složil do vlnku, tento pan objevil u zakřiknutého selského synka řečnický talent. Do druhého ročníku jsem I. října nastoupil, poněvadž bylo hodně cukrovky a orba nam váža. Klaci spolužáci z blatnický, už jsou tři na pravdě skozi, mně vyřizovali vkař od pana ředitele abych už přišel, že chce začít s aktualitami a řečnickým uměním. Týden ještě nebylo možné, otec už orat nemohl. Jednou doze k večeru potkám Maloblatnický jak jsem jel z orby a ty mně sdělili že p. ředitel Filipský se v ředitelně přes polední přestávku oběděl. Byl to velký offer v me duši, neboť jsem měl tohoto člověka rád, ale jeho nervy to nevydržely. Tak jsme ho při pohřebních obřadech odnesli my prosti sešití chlápci, na marách na nádraží do vagonu a vlakem ho dopravili do jeho rodného kraje na Českomoravskou vysokinu. Měl nás rád, znal naši duši. Pane buď mu milostiv, ať se někdy setkáme ve Tvém království! Po tomto ředitel nastoupil na místo ing. Josef Voinopal. Byl to též dobrý odborník a seznámil se též s mým otcem a chodil k nám některé nedělní odpoledne na návštěvy. Těz nám zavedl tento ředitel výuku dřevoozor. Byl to zájmový kroužek a někteří jsme dokázali vyrobit různé součásti na vůz, hrábě, lušně, žebře za dohledu kovářského mistra. Blávilu nás to což bylo potom k dobru, když jsem na Zemědě. učilišti vyučoval v zimním období dřevoozor. Rád jsem se po ukončení školy ve Strážnici na této škole občas zastavil, promluvil si s ředitelem i s jinými zaměstnanci. Měl jsem tam hodně kamarádů a dokonce jsem měl nabídku, přičlenit se na 20 ha statek, ale já zůstal věrný Blatnici. S danem jsem v rámci možnosti pořizoval nějaký stroj, (např. bránku na řací stroj, která dělala vršky). Klisny Soňa a Šárka, zapsané v plemenné knize přivedly na svět každý rok hříbě. Tato hříbata se chovála a evičila du dvou let (zvedání nohou, klepání kladivkem na kopyta, navlékání ohlávky, později podušky a chomouty). Když měly mladé klisny dva roky, začali jsme je se starou klisnou

zapráhat, aby se naučila držet krok a jedít po ležku ve voze. Až se to naučily, pak jsme je zapráhli spolu. Kolikrát u toto museli být tři muži. Dva vedli za ohlávku novce sprežen a jeden na voze řídil sprežení na opratích. Později až si mladé klisny navykly, stačil jeden muž, řídit na voze opratěmi. Nejkrásnější jízda bývala v saních. V našich mladých letech nebyl rak rozvinutý motorismus, silnice se neposypala, bylo více sněhu, nádherná sanice. Zapráhly se do sani dvě mladé, bělohravé klisny na svrčcích překrásně rolničky, ozdoby se leskly oráženě zimním sluncem, klisny hlavy vysoko zdvižené, šly téměř po zadních nohách. Teď si až uvědomuji, jaká to byla obrovská síla, kterou jsem ovládal dvěma opratěmi. Přijel jsem tak jednou až na dvě strážnické školy – jindy zase do mlýna v Žeravínách. Kde byla se mnou už i manželka (to bylo roku 1950). Později jsem jel kováři Vavovi na saních pro železo do Uh. Hradiště v 1955. Jeli jsme přes Antonínec, Ostrož. Lhota, Kunovice. Na zpáteční cestě posypány sním na hlavní silnici začal tá a stně jely téměř po zemi. Celou tuň akci předcházelo množství práce a přípravy, která začala skoro ráno pravidelným kmením zvířat, kydáním hnoje, čiščením chummenů a praním ocasů u bělohravých klisen. Za naučený pár když se odprodal byly slušné peníze, ale zasloužené. Stroje zemědělské příliš drahé a ceny za zeměděl. produkty byly malé, neodpovídající. Den po pohřbu meho otce 17. prosince r. 1956 jel jsem orat na marševěčino pole Padělek. Byla na tomto poli na podzim sklizená cukrovka, která se pražně udržela na blatnické nádraží do vagonů. Sklizeň skrajků se také prosláha, takže jsme pole po řepě orali až v prosinci. To se některý rok tak stávalo, ale zásada byla, zorat pole i škarole na podzim, jako pěšné na jaře (promrznouť hrud, zachycení zimní vláhy). Druhý kůň byl zapůjčený od strýce Jana Hagara, bratra otcového, co u nich byl přičleněný Jos. Fhašek. Jel jsem časně zraná, abych tento tříměsíčný pozemek evičil, poněvadž v prosinci jsou dny krátké. Bylo po dešti, cesty mokré a rozluhbněné. Oralo se nádherně uslapané řepnísko, pluh půdu jen převáloval, takže se za oračem jen leskla a koně prudce chudli, práce ubývala jasná radost, takže jsem byl naráz na ouvrati. Přemýšlel jsem o náhle smrti otce, byl ještě plný dojmů s pohřbu

a myslel jsem na kamarády, kteří se s ním přišli rozloučit (z okolní vesnice i ze Slovenska). Za každou hrázdou jsem se za něho modlil Otče náš. Orál jsem už do pozdního odpoledne ani jsem v poledne nekrmil. Polední brázda jsem vyorával, už se začínalo stmívat a začala sedat hustá mlha. Já jsem si řekl, že setrívem a mlha nebude vadit, že koně s cestou nesejdou a s radou jsem dával pluh a kolečka na vůz. Zapřáhl jsem do vozu, nasedl na vůz a zabíhal jsem se do koňských hůní, poněvadž jsem byl zpočen a spokojen s vykonanou prací, pobídnul koně na zpáteční cestu. Mlha byla tak hustá, že jsem neviděl ani zadky koní. Koneš šlapali po rozbitné cestě jen to pleskalo. Asi po půlhodině jízdy, kdy už by jsme měli být na silnici vedoucí k hájku, jsem zjistil, že koně sedí z cesty a jedou napříč přes pole, poněvadž kola drnkala přes vyorané brázdy od sousedů. (Nebyly ještě lány, byla úzká pole různých majitelů). Sedkočil jsem z vozu a nohlama jsem zjišťoval je-li tomu tak. Mlha byla tak hustá, že jsem neviděl ani koně, ani vůz. Natačil jsem koně uprání směrem, který jsem zjistil nohlama podle vyoraných brázd a já šlapal vedle vozu pěšky v domněně, že jedeme správným směrem. Asi po půlhodinové jízdě zjišťuji, že jsme dojezdí do žlabu pod Podělkou, na rozhraní hluckého katastru, poněvadž tam byly vysázeny odrůsle borovice (mně asi do pásu), takže kousek od pole, které jsem orál. Otáčel jsem putah a nabíral směr opačný, jako na Blatnici, směrem ke studnám a hájku. Šlapal jsem stále pěšky při voze a přemýšlel co se stane, když vjedeme do nějaké otevřené studny a nebo vylámané skály u které v trati Dlouhé a Nivky u studni nebyvala nouze. Je-li jsme asi 15 hodiny a nenařadí jsme na žádný úd. Zastavil jsem uhnatám vůz, kola úplně zabedněna blátem a koně úplně mokré a upačtění jízdou po namské ornicí. Po chvíli jsem zase pobídnul potah k jízdě, celý modlal jak se z této situace dostanu a zase jsem přejel do hluckého žlabu do porostu mladých borovic. Vyjel jsem z porostu a zoulalý jsem volal tati přimozte! Modlil jsem se a napadla mně při jízdě myšlenka, zastav, orientuj se sluchem. Za malou chvíli jsem uslyšel jak od Lípova po kopci jede brzdící nákladní vlak. Pustil jsem se tímto směrem a za nějaký čas jsem se ocel v járku, který teče od smichovské studny. Poznal

jsem tu podle hustého porostu mladých olš. Při tomto porostu jsem jel směrem k hájku. Šťastně přijel na tvrdou silnici (k hájku), kterou jsem poznal podle vysázených třesní, kterým z mlhy vyukovaly korunky, proti obloze. Šťastně po dlouhém trmácení a pufování v mlze, usedám na vůz a říkám si i když je mlha, s tvrdé silnice koně nesejdou, ale sava domyslím, už se potáh škrábe bore břehem, až by se vůz převrátil a já když bych se nechtěl klanice, tak jsem z vozu vypadl. To si doposud nemohu vysvětlit, když potáh jel po tvrdé silnici, jede s ním škrábe se smolou, kde lidé kopali hlinit, černozem na stavby a octneme se na staré silnici (která je asi 50 m nad silnicí při hájku). Tato silnice je vyvýšena nad terénem a zde už taková mlha nebyla, od blatnice jí částečně prorážela světa a obloha. Vyjždím do Blatnice, první dům vlevo kmožra Budaře a vedle vyjde sousedka Filka Kočisova a volá: Josefě odkud jedeš a kdes byl tak dlouho, když už bude pomalu 10 hodin. Na silnici na Horním konci mně stani četník, že kde mám světlo? Přijel jsem domů a strýc Jan posílal zetě Fňáška s lucernou, aby mně šel hledat, že se muselo něco přiblídit. Když jsem toto vše vyprávěl starému a zkušenému hospodáři tak mně řekl: Nikdy nebuď tak dlouho v Horním poli a přijď závčas! Dal mně příklad, když jel jednou z Francové Lhoty od THDt Malúše, jeho bratra, jel z Hluku v tento čas a byla mlha, též sjel s cesty (byl to směr Hluk a sv. Antoníněk) rázem se koně zastavili a nechtěli dále. Měl sebou svíčku, rozsvítl jí a koně stáli na okraji 5 ti metrové rokle, na rovinách na Lhotsku ve Fialkovém údolí. Druhého dne jsem se šel podívat kudy jsem jezdil. Bylo ježděno křížem kražem v trati Dlouhé a Nivky u studni. Tam jsem se několikrát točil. Na Nivkách už mělo JZD lán zasety pšenici, kousek od toho byl povrchový lom 3 m hluboký, na zasety pšenici byly hluboké koleje, v trati Dlouhé několik lomů kde lidé na svých pozemních lámali kámen na stavby domů. Snažil otec z bran věčnosti držel nade mnou ochrannou ruku, že se nic zlého nestálo. Orál jsem na Ostrozsko, naproti křížce který vystavil na svých pozemcích jeden z největších rolníků Kolouch (20 ha a usedlost na náměstí před kostelem). Půda v této trati po Důlech a Podvinohradí, nejlepší bonitě. Skončil jsem s orbou k večeru, aniž by byly klisny

nějak zvlášť nadělané. Jelikož Němci ve válku ukradli vozy, koupili jsme po válce ležky vozík od obuvníka Jos. Hoříčce, nevalné hodnoty. Obvyčejně se s ním převážel pluh a trány na orbu a seti. Býval za ním zapřážen secc stroj. Jelikož otvor pro oje byl tak malý, musel jsem tyč oje vyrobít sám a to jenom se smrkové kulatiny. Tyč oje řídila vůz, ale také brzdila a zastavovala, pomocí držáků připevněných na chomoutu potahu. Bělohřívá „Soňa“ měla divný zvyk, i když byla unavena prací, při jízdě domů zvedla hlavu, oči jí zapláčily, ocas dala do kovátku a nohy jí hrály jako na jehlách, ptáčila se a měl jsem ji co držet na opraticích. Častou k domovu jí to zase napadlo, vyskočila do výšky a skočila bokem, takže utlumila oje těsně u gamby, (součást vozu, ve které byla zasunutá oje), oje upadlo mezi zadní nohy koni a toto (oje) držané v předu na držácích tlouklo kasné po nohách. Koneš se začali ptáčit a když jsem je přibrzdil na opraticích thought je předek vozu do zadních nohou. Vůz nebylo možno žádným způsobem ubrzdít a koně se řitli úlenou rychlostí po silnici směrem k Blatnici, já měl slzy v očích a byl jsem úplně bezmocný. Přitáhl-li jsem oprátě, vůz najel na zadní nohy koni a ty ještě zvýšili šleňny běh. To nebyly uslechtilé klisny, ale dvě dáblí. Oči vyčistěně, u huby pěnu, ocasy nataženy rovně s tělem a já bezmocný klečel ve voze. Za několik vteřin vyjždíme do vesnice. Běda když by se objevila v cestě nějaká překážka (auto, povoz či dítě). Na kraji vesnice měl Lukáš pekař obchod a pekárnu. Právě před ním stálo nákladní auto, přivezlo zboží, bočnice byly otevřené, bleská mně myšlenka, snič koně do leva na to auto byl to obrovský náraz na bočnici auta, vůz se mnou se převrátil a radlice pluhu mně škrábla ve tváři. Náruční kůň Soňa ležela jako bleskem sražena ležící nehybně na zemi. Levá, sedlová klisna Šarka přelapovala. Hned tam byli šoféři od auta a lidé s okolí. Soňa se za chvíli probírala z loku a odvedl jsem je šťastně domů, děkující Bohu, že se žádnému nic nestálo.

Je-li jsme s věrným a pracovitým nádeníkem lidurzem Hanou na Nádavek, hrůbkovat brambory, s bělohřívou klisnou Soňou. Bylo velké vedro a kůň byl zpočený. Hrůbkovalo se jedním protážením hrůbkovačem a klisna byla plachá, takže ji musel někdo vodit, aby

lla rovně. Další jsme se do práce, ale bylo k polední, slunce čím dál víc pražilo a rázem zasuměl nad námi velký roj (Mácal měl v jářku vířily). Samozřejmě sedl na zpocenou klišnu a na Hánu. Klišna zvedla ocas a hlavu a ohromnou rychlostí utíkala do předu, od hrůbkovače když se postavil létala černozezem až do 5m výšky a chytily jsme ji už ukádněnou na konci pole. Hána ji okamžitě vytáhla modrou blůzou na hlavu a lehl do brázd a ja jsem ho následoval, jeho píchlo aspoň 12 včel, mně ani jedna, poněvadž jsem byl vzalšen, až za klačemi oboráče.

Když nám v roce 1956 uhynula klišna Šárka, tak jsem jezdil též s kravským potahem. Manželka měla z domu krávu co jezdila a druhá mladá se při ni jezdit naučila. Takže když přijel Kuřina a přitřeboval vypůjčit si Soňu, tak ja jsem zapřáhl krávy a pomalu jsem vyvážel buď močůvku na pole nebo jnou lehčí práci. Potřebovali jsme čerstvou zelenou pici na krmení a proto jsem ráno dřív za rose jel na kole s kosou na Nadávek naséct trávy, kterou v jářku nebyla nouze. Nasekl jsem, nachystal na hromady a jel domů pro kravský potah. S kravama to trvalo déle, než se přišlo na pole, takže už bylo k polední. Měl jsem ůru už skoro naloženou, krávy požiraly trávu, kterou jsem jim dal před mléce, aby stály. Rázem zatačely, zvedly ocasy a daly se utíkat směrem k Nadhájci do kopce, jenom fučely, ale kravský potah na opraticích neudržel. Naštěstí šel na Nadhájci trávu můj kamarád Josef Pospíšal, přispěchal na pomoc a hráběmi je tloukl po mléčích (tlamách) a tak jsme rozziřené potah zastavil u samé vlnce IŽD. Přičině splášení byla, že na krávy nasedaly velké mouchy ovádi a začaly je kousat. Držel jsem kabaly jednu za nhlav u mléce až jsme sjeli na betonovou silnici.

Skoro každým rokem měly klišny na jaře hřibátka a ta sála mateřské mléko každou hodinu. Když se jelo do pole na půl dne musela se vzít sebou. Když se jelo někde blízko za dědinu, poléhala volně kolem vozu a klišen. Když se vzdálila, tak klišna zářehala a okamžitě se vrátila. Vzpomínám, když jsme je někdy nechali doma, třeba když se vlačelo pole, aby nedošlo k úrazu, klišny už přidaly do krčku po cestě domů, řehaly a mléko jim teklo samo z vemének. Hřibátka se vešla k sání s takovou chutí, že jsme je museli

odtahovat. Když se jelo na celý den, tak se hřibě uvázalo za řemen ke klišné a po půl druhé hodině cesty se odvázala a šlo se jim napít toho se stávalo v měsíci květnu, když se jezdilo na Vápenky do javořínských hor pro mechové dřevo na utop). To se za den ujelo až 60km a tu bylo ještě na ty malé tvory hodně. Přijeli jsme domů a hned si lehly. Tyto hřibata se dokázala při dobré a svůlmitě práci do 1 roku i vycvičit. Měli jsme za valky hřebečka jménem Dobrák, ale on byl i v pozice dobrý. Nejenom, že na zavolání zvedal sám mlý, ale všude za mnou šel jak věrný pes. Ve vánoční svátky jsem se šel podívat k Sv. Antonínku a vzal jsem ho sebou. Cestou jsem se stavil u koňare Jelěrka v dílně a hřebece jsem nechal venku, v dílně bylo plno chlapů a rázem se hřebece objevi v dílně před dvoje dveře za mnou, zářeha, všichni ostali hledět údivem. Vyvedl jsem ho ven a šel za mnou jako beránek až ke kapli, já vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře, ale on se dobral dovnitř. Musel jsem vyjít a pokračovat na zpáteční cestě dolů Panskými vlnohradly pod Staré hory a tam jsem schválně volil roklí nad uličkou a nevětlám svahem jsem sjel do mlčky. Měl možnost jít škerou cestičkou, ale volil příkrou cestu za mnou. Napřed očichal moji stopu, pak šel předními nohama, sedl na zadek a šel do srázu za mnou. Prodali jsme ho Pospíšilovi a ná jaře jak táhla fronta, tak ho Němci vzali sebou.

V roce 1944 jsme vezli na odevzdávku 2 vykrmená prasata. Bylo to dne 6 července, nádherný den, zapřáhlí jsme dvouleté mladé klišničky, které jsme jen rázrakem před Němci uchovali, jménem Soňa a Šárka. Staré klišny Fuksa a Ivka zůstaly doma. Mladý pár si vyšlapoval jadrně, omdoby na chomoutech se jenom skvěly odrazem od slunce. Vepře jsme odevzdali asi kolem desáte hodiny, takže do poledne bylo dosti času. Přijeli jsme na louku zvanou Pastrub, ta sousedila s řekou Moravou (na této louce se pásival dobytek). Mladé dvouletky jsme odstrojili, nechali jen ohlavy a opraté, nasedli na ně a pak pomalu krokem vcházeči do řeky, která tehdy ještě byla čistá, modrá, stříbropěnná. Voda sahala koním do půl těla, čím více ke středu řeky jí přibývalo, takže klišnám bylo vidět jen krky a hlavy. Byla to radost z čisté vody, ze slunce, ale i z toho, že jedeme jako princ v pohádce, ale netrvalo to dlouho. Zapomněli jsme, že

v těchto místech se téžil bagrem písek a v prostředí řeky bylo kuryto prohloubeno o 8 - 10 metrů. To by nevažilo, kůň plave i s jezdcem. Koňe netušili náhlou změnu hloubky a Šárka na které jsem seděl náhle vykročila do neznáma a vešla se ponořila i s ušima do neznáme hloubky i se mnou (starí hospodář tvrdí, že když se koni dostane voda do uší, tak se utopí). Vyplaval jsem na hladinu a volal na bratra, který se na Soňu opozdil. Vrať sa! Šárka se utopila! Otočil Soňu a šel zpět, ja plaval zděšený k břehům a pozoroval co se bude dít. Během několika vteřin vyběhla nad hladinu hlava a jako velká žilka odfrkla z nosafer vodu, otřepala se a plávala po hladině ke břehu a já s radostí volám na ni Šárka! U břehů jsme obě klišny vykartáčovali, zapřáhlí a jako vítězovi a bívy jsme jeli do Blatnice.

Byly takové tůně i na blatnickém poinku Svodnici. Jedno slepě rameno pod Stránim (naproti Mezulánika) druhá tůně za Vrhovým záhradnictvím pod betonovým splavem. Přesvědčil jsem se osobně jízdu na staré temperamentní klišné lvyce, že v těchto tůních nestačila a musela plavat. Někdy s ni plávalo i malé třiosměsíční hřibě. Dnes končím jdu na kopec sv. Antonínka, mám v kapli službu, zářeh jsem před Štědrým dnem s chřípkou a nebyl jsem iam jak minulý rok, poslední den v roce, s Tomášem Smolkou pro vodu. Jak už jsem několikrát poznamenal, naše klišny každým rokem měly na jaře hřibata. Stalo se asi v r. 1947, že klišna Soňa (bělohřivá) přivedla na svět první hřibě. Narodilo se ve 5 hod. ráno ale Soňa jakmile hleslalo veménko a začimalo ji jemnými chloupky, které mělo u tlamičky na slabíně, uhýbala a odháněla ho pryč a nepřipustila ho k piti, poněvadž byla lechtivá a štirání nemářela. Museli jsme ji donutit. Schnal jsem chlapy, koňare, ledem držel vodu, drobý dežel řáku (řáka byl mototiz, zavrtovaný dřevkem na pysku), třetí zvedl přední nobu, aby nemohla kopnout, čtvrtý ji držel za ocasy v bočních dveřích a přitáhl ji ke zdi, takže se nemohla svalit na zem. Pátý jí osřuskoval mléko z vemene a dával malému hřebečkovi do tlamy, ten šel i prsty, poněvadž byl už tak hladný až se podařilo, že chytil strup vemene a pořádně se napil. Na klišně donucené tímto způsobem, hrála každý žila a zmokřela, jako by ji polil vodou. Tuto jsme opakovali

několikrát asi po 2 hodinách až hřebec zeslel, pak stačil držet přední nohu a za udu, aby nekousala, ale vždy za 2 hod. i v noci jsme hřebátka posílali, později už stačilo zvednout přední nohu. Měl jsem roztrhané celé noci, až jednou přijdu a co vidím: Klisna zadní nohy rozkročené a hřebě psje zezadu psal ocasem. Tam jí to vtečtalo. Tak

i to zvíře dokáže být vynalézavé. A bylo komec ponázení. Na slabině byla lechtivá i při kartáčování, tak, až by byla člověka přitiskla ke zdi, byla to její vrozená vada. Iusak nádherná prokvetlá bělohřívá koňka, jel jsem na ní jako doprovod při svěcení zvonů, před povozem se zvonky, které táhli dva bělouši. Byl to nádherný průvod v r. 1947 za duchovního otce

p. Petra Reháčka, puobil v Blatnici 2 r. (Půjčoval mně motorčku lawu 230 až jsem jí jednou zadřel). Od nás jsem ho stěhoval do Myslčovic u Zlína, na jeho místo nastoupil jeho bratr František Reháček (Ten nadstavil věž kostela). Obá odpočívají v rodné obci Březové pod Lopeníkem, ležící dej pokoj svým kořím.

BLATNICKÉ STROMY VII.

Chodíme olicemi naší obce a nevímámse si věci kolem sebe. A tak se možná stalo, že jste si nevšimli vzácného stromu pod Prohlánky před domem Křemečkovým, dříve Ivanovým. Tento strom zasadil první manžel paní Anny Minaříkové, /rozené Polešňové nar. 1890/ pan Tomáš Valášek /nar. 1883/. Byli sezdáni r. 1910 a po 4 letech manželství musel narukovat v r. 1914 do I. světové války, kde byl raněn. Zranění si léčil v Albánii odkud r. 1915, když přišel domů na dovolenou přivezl tento strom a zasadil jej před svým domem. Po uzdravení se musel vrátit zpět na frontu, odkud se již nevrátil. Jeho manželka byla 11 let vdovou a pak se znovu provdala za p. Minaříka. Stromek, který se nazývá Jerlín japonský /Sochora japonica/ tam růste dodnes a má vlastně 91 let. Jeho větve jsou různé zakrouceny, barva je nízká a dnoží k hrani dětí i několik generací. Kvete, tridka a mívá málo květů. Za léta bylo rodinami vyprávěnáno, že když strom bohatě rozkvete, vždy je v rodině radostná událost. /Narzení, svatba/

Jerliny jsou většinou opadavé keře a stromy, ale mezi 20 druhů, rozšířených

mi jak v Asii tak v Severní Americe jsou i některé stále zelené. Jerlín japonský je ceněn pro pozdní dobu květu. Rodové jméno jerlínu bylo odvozeno z arabského termínu Sophora, označujícího strom s květy podobnými hrachovým. Druhové jméno - japonský, dostal tento strom poněkud neoprávněně. Pochází totiž z Číny a Koreje, ale patří mezi prastaré kulturní a kultovní japonské dřeviny.

V Čechách rostly první jerliny - podle inventurního záznamu - v roce 1833 v pražské Královské oboře. Kvete v srpnu a září a připomíná svým vzhledem akáty, ovšem s hustšími korunami. Po horkém létě vykvete dřívě, po chladném kvete jen neochotně. Strom je odolný k zhoršenému ovzduší, obsahuje však v malém množství jedovatý cytisin.

A. K.

KULTURNÍ LÉTO BLATNICKÉ FARNOSTI

Jiří Pavlika s Hradišťanem, František Pavlika se svými obrazy, RNDr. Jiří Grygar s přednáškou o nejnovějších objevech v astronomii a THDr. E. Tomas Halík se svými homilií při děkovné pouti, zejména čtyři osobnosti a také čtyři významné kulturní a pastorační akce blatnické farnosti v letošním létě.

10. června na kopci sv. Antonína jsme měli příležitost prožít krásné chvíle s Jiřím Pavlicou a Hradišťanem. V odpoledních hodinách se na Antonínku shromáždilo přes 600 lidí i přes nejisté počasí a stálou hrozbu deště. Nakonec

dramatické světlé slunce pod těžkými mraky, které hrozily spustit dešť, jasnou podtržilo krásnou hudbu Jiřím Pavlicou s Hradišťanem. Krásně tento koncert popsal Martin Stanovský ve svém festonu, který najdete v tomto čísle Blatnického zpravodaje.

Z července František Pavlika otevřel vernisáž výstavu svých obrazů, tematicky zaměřenou k Antonínku a k Blatnici. Tento malíř z našeho kraje, který sbíral své umělecké body už i ve věčném městě Římě, přinesl své obrazy k nám do Blatnice. Je mistrem figurální malby, ale i je-

ho krajiny a perspektivy patří k dobrému umění. Představil i obrazy s nainviho umění, obrazy které laik přijmá někdy s nespáky, ale tak už to u malířů bývá. V odborných kruzích je toto umění ceněno. Z připravovaného cyklu nainviho umění na výstavě předvedl obraz „Vánoce“. Vernisáž i výstava nám přinesly hodnotný kulturní zážitek.

Jiří Grygar našel v Blatnici vděčné posluchače a dobře poučené zájemce o astronomii a kosmologii. V nedávné době nás navštívil již potřetí, vždy společně s velkou skupinou astronomů

z české i slovenské republiky, kteří v putování na kolech, známém jako Ebicykl, navštěvují hvězdárny a významná místa v naší republice. Je nám ctí, že k těmto místům patří i Blatnice pod Svatým Antonínkem. Přednáška se uskutečnila ve společenské místnosti Domu Svaté rodiny, kterou 101 posluchačů zaplnilo do posledního místa. V přednášce o kosmických částicích s velkou energií nám RNDr. Grygar povykládal o budování observatoře Pierre Auger v Argentině, na které se významným dílem účastní i Česká republika. Tato observatoř je určena právě pro „lov“ kosmických částic s velkou energií. Od roku 1938, kdy byla taková částice poprvé zachycena,

se podařilo zachytit těchto částic jen 40. Nevíme odkud pocházejí a jakým způsobem získávají svoji energii. Na otázku „co očekáváme od vysvětlení původu a energie těchto částic“ odpověděl Jiří Grygar slovy amerického astronoma Hubla, který na podobnou otázku, položenou v souvislosti s budováním dalekohledu, odpověděl „očekáváme, že objevíme něco, co neočekáváme.“ Jako vždy byla přednáška pro někoho složitá a pro někoho prostá, Jiří Grygar ale umí zvolit odbornou úroveň tak, aby uspokojil všechny posluchače. V závěru přednášky nás zaujal Víťa Dostál svým krátkým vyprávěním o své cestě na kole kolem světa. Víťa Dostál nepatří

sice mezi astronomy, ale pro amatérské Ebicyklisty je zdrojem profesionálních informací o cestování na kole.

Kulturní a pastorační léto završil profesor P. Tomáš Halík svou účastí na děkovné pouti. Přestože nám počasí nepřálo a celé dopoledne přelilo, šel P. Halík v procesi od farního kostela až ke kapli sv. Antonína. Při mši sv. pak ocenil poutníky v kroji. „Kroje jsou pěkné a mám je rád, ale není to to nejdůležitější proč sem přicházíme.“ V homilii pak řekl, že děkujeme za úrodu a připomněl, že příroda, která nám úrodu dává, je Boží stvoření. A na nás je, abychom se k ní, jako k Božím stvoření chovali.

AIC

Vážená paní Křiváková!

V neděli dne 28. května jsme spolu s manželem byli přítomni na představení veselohry „Manželský slib“ v Hroznově Lhotě, její režisérkou jste právě Vy.

Chtěli bychom jinou cestou velice poděkovat za překrásný zážitek a pěkné dojmy, které se nám vryly hluboko do paměti.

Výkony všech účinkujících byly na vysoké úrovni, srozumitelné a herci stálých divadelních scén. Úspěšnost tohoto představení je i z důvodu zvoleného tématu, které je většině diváků blízké.

Vyřídte všem účinkujícím náš vřelý dík za to, že svými výkony způsobili všem divákům radost a pohladili je po duši.

Prostím, pokračujte v této činnosti. Věříme, že přítelův bude stále přibývat.

Srdčně zdravíme Vás i celý soubor ochotníků.

Helena a Karel Zálesáková, Katojídky 16

VÍCEÚČELOVÉ HŘIŠTĚ S UMĚLÝM POVRCHEM

Sen několika generací se naplnil, dne 26. 6. 2006 bylo u tělocvičny základní školy zkolaudováno víceúčelové hřiště s umělým povrchem. Stavba, která si vyžádala náklady 2 mil Kč bude slou-

žit pro basketbal, házenou, nohejbal, tenis, volejbal a malou kopanou. Stavba byla financována z evropských zdrojů částkou milion čtyři sta tředesát tisíc korun a sedmadvadesát tisíc přidal

stát. Zbytek byl financován z obecního rozpočtu. Lze jenom doufat, že hlavně mládež tohoto sportoviště hojně využije a i dospěláci si přijdou zabrat hry dle libosti.

BLATNICKÉ MUZEUM

I když se to zdálo nemožné, tak se paní Peroutkové a Kuřimové s mnoha pomocníky, které nelze ani vyjmenovat přes letištní dlouhou zimu podařilo vybudovat v prostorách mateřské školy muzeum. Podařilo se jim shromáždit jak sušičky krojů a oblečení tak nábytek ze starých rodinných domů a hospodářská nářadí i velkou sbírku šicích strojů a knoflíků od paní Peroutkové. Muzeum je členěno do několika částí. U vstupu jsou umístěna různá zařízení a nářadí sloužící našim předkům jak k výrobě

potravin tak k práci v zemědělství.

Ve velké hale jsou umístěny figuríny v krojích a dobovém oblečení, které jsou doplněny různými druhy nábytku. V další místnosti je ložnice našich předků doplněná dětskými kočárky. Dále se dostáváme do kuchyně, která je, řekl bych, chloubou muzea. Nachází se zde stará malovaná kamna, kredence a postel s krásně nadýchanou peřinou včetně všech doplňků, které ke kuchyni našich předků patřily.

Samostatná místnost je věnována

šicím strojům, knoflíkům, žehličkám a výšivkám. Celé muzeum doplňuje velké množství dobových fotografií z obce. Takéž jsou zde zastoupeni svými obrazy malíři z naší obce včetně pantátů. Hány. Je ještě mnoho práce na našem muzeu (např. vinařství), ale už jen zas to co bylo vykonáno patří všem velký dík zato, že se podařilo v poslední chvíli zachránit úlomky historie, které nám tak rychle mizí, pro další generace.

Ještě jednou děkujeme.

(Foto na další stránce)

PŘEHLÍDKA DECHOVÝCH HUDEB MIKROREGIONU OSTROŽSKO A JEJICH HOSTŮ

Dne 9. 7. 2006 se na kopci sv. Antonína v areálu mysliveckého sdružení Roháč uskotočila přehlídka dechových hudeb které se zúčastnily

- Mládežnická dechová hudba Omlenianka
- Veselene
- Lípovjanka
- Sarvies
- Blatnička
- Novovešťanka
- Soňaji

Nedělní odpoledne za moderování pana Ladislava Salčíka rychle uteklo a všichni účastníci byli spokojeni jak s výkony muzikantů tak s občerstvením, které zajišťovalo myslivecké sdružení Roháč. Akce byla podpořena z programu INTERREGIA a spolufinancována z TRDF. Všem organizátorům je nutno poděkovat za bezchybnou organizaci akce.

ZÁJEZD ŽÁKŮ TJ DRUŽSTEVNÍK DO BULHARSKA

Vě dnech 11. 6. - 23. 6. 2006 se uskotočil zájezd žáků TJ Družstevník na mezinárodní folklórový turnaj do Sotopolu v Bulharsku. Na palubu „Pastelky“ (školní autobus) jsme se naklidili 11. 6. 2006 ve čtyři hodiny ráno a po 27 hodinách cesty jsme přistáli v obci Ravadinovi (u Sotopolu)

v penzionu pana Lanhova majitele cestovní kanceláře CK Bulgaria. Po aklimatizaci jsme dne 16. 6. 2006 sehráli turnaj v Sotopolu na hřišti, které připomínalo louku takto: SOZOPOI - BLATNICE 0:1, SVETKAVICA - BLATNICE 2:2, BLATNICE - ELCHOVO 1:2. Celkově jsme na turnaji

obsadili druhé místo za ELCHOVEM. Po odpočinku a návštěvě aquoparku u Nesofaru jsme sehráli přátelské utkání v ELCHOVU s výsledkem 6:2 pro domácí. Během ostatních dní jsme se intenzivně koupali a užívali si sluníčka na pláži v Sotopolu.

(Foto na další stránce) →

ČALOUNIČTÍ JAROSLAV TRNĚŘÝ

Opravuje:

- lehací nábytek
- sedací soupravy
- židle
- rohové lavice
- autosedačky apod.

Vyrábí:

- lehací nábytek
- matrace (vrstvené, pružinové)

Čalounění interiérů:

- vinárny
- restaurace

Doprava zajištěna.

687 23 Ostrožská Lhota 244

Tel.: 572 598 837

Mob.: 732/449 303

Jaroslava Perutková

látky, textilní galanterie, zakázkové krejčovství, módní salon

Blatnice pod Svatým Antonínkem č.32B, tel./fax: 518 331 588, GSM: 603 821 728

Jaro

Jistě jste si všichni všimli, že již od května roku 2004 byla v naší obci otevřena nová prodejna látek a textilní galanterie paní Jaroslavy Perutkové. Nabízí zde širší sortiment textilní galanterie, vlny a jiné pletací příze, kvalitní ponožky, punčochy, džínsy a mnoho dalšího zboží. Nabízíme i možnost usádky dekorativní a potahových materiálů na objednávku, výběr dle vzorníku. Také nabízíme velký výběr nářadových kresek z dřevu, které si zde můžete jak zakoupit a odvézt, tak si z nich můžete přímo zde nechat ušít vaši šňůru. Samozřejmě šperky i z drahokamů a materiálů.

V žádném případě není nákup materiálů podmíněn šitím, anebo naupak!!!

Neváhejte a přijďte si nakoupit, popřípadě nechat ušít,

paní Perutková se těší na Vaši návštěvu!!!

AUKON

KUDIELKA

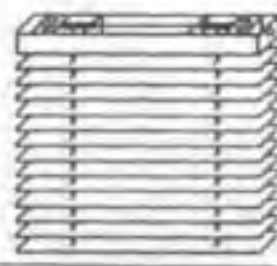
Blatnice 427

tel.: 518 331 362

mob.: 603 842 281

Kvalitní výrobky nejenom pro plastová okna

- žaluzie, Euro žaluzie
- vjezdové brány
- rolety
- shrnovací dveře
- garážová vrata
- mříže
- markýzy
- těsnění oken a dveří
- síť proti hmyzu
- plastové ploty

TCV TENIS CENTRUM VINTR

Prodejna značkového sportovního zboží

- tenisové rakety (výběr již z 35 raket značek WILSON, VOLKL, HEAD, BABOLAT, YONEX)
- tenisové míče, tenisové doplňky
- tenisová a rekreační obuv (výběr ze značek WILSON, HEAD)
- trička, mikiny, šortky (výběr ze značek PENN, TIME-OUT, REEBOK, VOLKL, HI-TEC, PACIFIC, CRESS, RVC...)
- zimní bundy, sportovní soupravy...
- vyplétání tenisových, badmintonových raket elektronickým strojem PACIFIC
- pronájem elektronického tenisového nahrávacího stroje TNS 4
- poradenství a další servis
- slevy pro registrované hráče, sportovní kluby, stále zákazníky...

Soukromá škola tenisu od roku 2005

(přijďte se podívat na vzorové tréninky každý pátek 20.00 – 21.00 hodin do tělocvičny. Základní školy ve Stráni)

Sídlo provozovny: areál tenisových kurtů ve Květné

cca 200 m od silničního hraničního přechodu Strání (CZ) – Mor. Lieskové (SK)

Kontakt: Ing. Václav Vintř, tel. 604 961 584

Prodejní doba: po-pá 15–18 hod., So, Ne 9–12 hod

(mimo uvedenou dobu po telefonické dohodě)

www.strani.cz/tenisocentrumvintř

TĚŠIME SE NA VAŠI NÁVŠTĚVU

KADEŘNICTVÍ KOZUMPLÍKOVÁ

Provádíme všechny kadeřnické práce

- melír, / barevný na dlouhé vlasy
- ženy, stříhání na sucho - 45,-
- muže stříháme bez čekání - 35,-
- možnost objednání

tel.: 518 331 101

Otevřeno:

- úterý 8 - 18
- středa 8 - 18
- čtvrtek 8 - 18
- pátek 8 - 18
- sobota 8 - 16

ZAKÁZKOVÉ ŠITÍ

- šití oděvů
 - dámských
 - pánských
 - konfekce

- možný výběr střihu z 500 modelů dle nejnovějšího katalogu

- rychle a kvalitně

Kontakt:
Kuzelková Vlasta
Blatná 427
Tel.: 518 331 362
mobil: 732 215 657

ZVEME VÁS K NÁVŠTĚVĚ

BLATNICKÉHO MUZEA

které se nachází v budově mateřské školy

EXPONÁTY JSOU ROZDĚLENY DO NĚKOLIKA ČÁSTÍ:
hospodářské zařízení, hračky • blatnické kroje
v minulosti i současnosti • ložnice "izba" • kuchyně •
šicí dílna, knoflíky • umělecké schopnosti našich
spoluobčanů v minulosti i dnes • svatby v minulosti

OTEVŘENO: STŘEDA 16.00 - 17.00 / NEDĚLE 15.00 - 17.00

Dále je možno návštěvu uskutečnit po domluvě s p. Kuřinovou na tel.: 518 331 311
nebo u p. Perutkové, Blatnice č. 737 (naproti muzeu).

Interiér kostela sv. Ondřeje z roku 1900